

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป

จำนงค์ ศิริมงคล

ปรียาภา สอนโกษา

นทีดา สนิทชอบ

รสรินทร์ เอิบพรมราช

สาริศา วลัยชูภัทร

จุรีรัตน์ อะสิธิมั่ง

จินตนา พูนศรี

อิสริยาพร จรรยาพิทักษ์

ศิริลักษณ์ โอนทองกลาง

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต

สาขาการศึกษาปฐมวัยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

กรกฎาคม 2560

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป

จำนงค์ ศิริมงคล	571031321036
ปรียาภา สอนโกษา	571031321037
นทิตา สนิทชอบ	571031321062
รสรินทร์ เอิบพรมรา	571031321058
สาริศา วลัยฐ์ภัทร	571031321065
จุรีรัตน์ อะสิริมั่ง	571031321066
จินตนา พูนศรี	571031321067
อิสริยาพร จรรยาพิทักษ์	571031321069
ศิริลักษณ์ โอนทองกลาง	571031321070

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต

สาขาการศึกษาปฐมวัยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

กรกฎาคม 2560

ชื่อวิจัย การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป
ชื่อผู้วิจัย อิศริยาพร จูรีรัตน์ รสรินทร์ จำนงค์ ปรียาภา นิตา จินตนา ศิริลักษณ์ สาริศา
ปีที่วิจัย 2560
สถานที่วิจัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กทั้ง 8 แห่ง

บทคัดย่อ

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาชาติทั่วโลก ในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อน และ หลังการเล่านิทานอีสป กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียน ชาย - หญิง อายุ 2-3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ทั้งหมด 41 คน โดยมีกลุ่มเป้าหมายดังนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตูม จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวตะแบง จำนวน 6 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช จำนวน 9 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลแซะ จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์ จำนวน 3 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพหนอง จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองมะค่า จำนวน 5 คน กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) นวัตกรรมในการวิจัยครั้งนี้คือ การใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป แบบประเมินพัฒนาทักษะการพูด ดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 1 สัปดาห์ 5 วัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาชาติทั่วโลก ด้วยความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดจากการจัดกิจกรรมเล่านิทานก่อนเรียนและหลังเรียน

สารบัญ

บทที่

หน้า

บทคัดย่อ

สารบัญ

สารบัญตาราง

สารบัญภาพประกอบ

1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
สมมติฐานการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา	5
ความหมายของพัฒนาการทางการพูด	12
พัฒนาการทางการพูด	12
ความสำคัญของพัฒนาการทางการพูด	13
ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานและการเล่านิทาน	
ความหมายของนิทาน	15
จุดประสงค์ของการเล่านิทาน	16
เทคนิคการเล่านิทานสำหรับเด็ก	18
ความหมายของนิทานอีสป	19
ประวัติอีสป	19
จุดมุ่งหมายของนิทานอีสป	20
การเข้ามาในประเทศไทยของนิทานอีสป	20
ประโยชน์ของนิทานอีสป	21
3 วิธีดำเนินการวิจัย	

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
กลุ่มเป้าหมาย	22
แผนแบบการทดลอง	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
การดำเนินการทดลอง	24
เนื้อหา	24
ระยะเวลาทดลอง	24
การวิเคราะห์ข้อมูล	25
 4 ผลการวิจัย	
ตอนที่ 1 พัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นทานอิสป	27
ตอนที่ 2 เปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่นทานอิสป	27
 5 สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
สรุปผล	29
อภิปรายผล	30
ข้อเสนอแนะ	30
 บรรณานุกรม	
 ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้	
ภาคผนวก ข นิทานอิสป	
ภาคผนวก ค แบบทดสอบความสามารถทางการพูด	
ภาคผนวก ง หนังสือผู้เชี่ยวชาญเครื่องมือในการวิจัย	
 ประวัติผู้วิจัย	

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิตเพราะการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในวันข้างหน้า จะต้องได้รับการปูพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัยช่วง 6 ปีแรก ของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการในทุกด้านรวดเร็วมาก โดยเฉพาะสติปัญญา (นิตยา คชภักดี . 2530 : 16) ซึ่งสอดคล้องกับ เพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่าพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เกิดขึ้นในวัยก่อนปฐมวัยนี้ จะเป็นรากฐานให้แก่พัฒนาการทางด้านปัญญาในระดับต่อ ๆ ไปและในการพัฒนาประชากรประเทศควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เพราะเด็กพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญาสังคม บุคลิกภาพอย่างรวดเร็ว ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนาขั้นต่อ ๆ ไป (ดวงเดือน ศาสตรภักดี .2522:10 – 18)

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทศนคติตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจ ซึ่งจะทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน เพื่อติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นเข้าใจตนได้ (จินตนา สุทธจินดา.2522:2) การพูดและการสนทนาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ทั้งในชีวิตประจำวัน และชีวิตการทำงาน การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสาร ที่จะนำไปความสำเร็จในชีวิต ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้ภาษาอยู่เสมอและใช้คำพูดในการสื่อถึงบุคคล (Persoral media) หรือเป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอดชักนำเอาความรู้สึกนึกคิดของตนมาตีแผ่ แสดงให้ผู้อื่นได้ทราบละเอียด เมื่อเป็นเช่นนั้น การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น (วิรัช อภิตนกุล .2524:1- 3) ดังนั้นการพูดการสนทนาที่ถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีสำหรับบุคคลในอนาคต

மாகินา(1995, หน้า 38) กล่าวว่าการเล่นเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษาเพราะสามารถแสดงถึงอารมณ์ต่าง ๆ การรับรู้และความต้องการได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็ก เพราะการเล่นสามารถกระตุ้นความสนใจของเด็ก เพราะเรื่องที่นำมาเล่นนั้น เด็กสามารถรับรู้อารมณ์ ละเรียนรู้วัฒนธรรมจากเรื่องที่ฟังได้ การเล่นจึงเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่ครูสามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะด้านการใช้ภาษาของนักเรียน เมื่อนักเรียนได้ฟังครูเล่นจะจดจำความต่อเนื่องของเรื่องราว ตลอดจนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้นด้วย ถือได้ว่าการเล่นเป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กให้สูงขึ้นดังคำกล่าวของ ฌ็องฌัก ปิอาเจต์ (2547,หน้า 1) ได้กล่าวว่าการเล่นนอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการฟังการพูดให้ความรู้ความสนุกสนานจินตนาการแก่เด็กแล้วการเล่นยังช่วยฝึกสมาธิให้เด็กรู้จักสำรวจใจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟังซึ่งเป็นพื้นฐานการเตรียมความพร้อมด้านการอ่านหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้เด็กไปพร้อมกันส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาและอารมณ์ที่ดีตามมาและที่

ผ่านมาพบว่านิทานทำให้เด็กฉลาดได้กิจกรรมนิทานเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสมเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการเด็ก และช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีให้กับเด็กและเป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้แก่เด็กและสอดคล้องกับ

กุลาตันติผลาชีวะ(2548 ,หน้า 32) ได้กล่าวไว้ว่านิทานเป็นตำราของเด็กปฐมวัยเป็นสื่อที่ใช้ในการสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กทั้งทางด้านสังคมอารมณ์คุณธรรมจริยธรรมช่วยให้เด็กสามารถรับรู้เข้าใจทำให้เด็กซึมซับและรับความรู้ไว้

ดังนั้นผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยและมีความสนใจที่จะศึกษาและจะนำนิทานอีสปมาใช้ในการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยว่าหลังการจัดกิจกรรมใช้นิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนการทดลองหรือไม่ และเพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในการพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัยอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบผลการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป
3. เป็นข้อสนเทศและเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในการพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัย

ขอบเขตของการวิจัย

1.กลุ่มเป้าหมาย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

1.1 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียน ชาย-หญิง อายุระหว่าง 2-3 ปี จำนวนทั้งหมด 41 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยมีกลุ่มเป้าหมายดังนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตูม จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวตะแบง จำนวน 6 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช จำนวน 9 คน (แยกออก 2 ห้อง) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลแซะ จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์ จำนวน 3 คน ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านโพหนอง จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองมะค่า จำนวน 5 คน กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก
หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น

สมมติฐาน

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
หน่วยการจัดประสบการณ์เรื่องนานาสัตว์โลกหลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตูม
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวตะแบง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะเอม ศูนย์
พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์ ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านโพหนอง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
หนองมะค่า พ.ศ. 2560 ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปสูงขึ้น

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสปหน่วยการจัด
ประสบการณ์เรื่องนานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตูม ศูนย์พัฒนาเด็ก
เล็กบ้านหนองบัวตะแบง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะเอม ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
บ้านหนองโบสถ์ ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านโพหนอง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองมะค่า พ.ศ.
2560 ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ระยะเวลาในการทำทดลองเป็น
เวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที (กิจกรรมเสริมประสบการณ์)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นิทานอีสป

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กนักเรียนชาย-หญิงอายุระหว่าง 2-3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2560
ทั้งหมด 41 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านบ้านตูม จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวตะแบง จำนวน 6
คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช จำนวน 9 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะเอม จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนา
เด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์ จำนวน 3 คน ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านโพหนอง จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง
จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองมะค่า จำนวน 5 คน

2. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการเข้าใจความหมายของคำบอกความต้องการ
ของตนเองได้สามารถบอกชื่อและสิ่งของ สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

3. นิทานอีสป หมายถึง นิทานที่ใช้ในการสอนดังเห็นได้จากนิทานแทบทุกเรื่อง เมื่อเล่าจบจะสรุปลงเป็น
สุภาษิตทำนอง นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เป็นนิทานที่มีเนื้อหาให้ข้อคิดสอนผู้ฟัง นิทานอีสปมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์
ชนิดต่างๆเนื้อเรื่องเป็นที่ถูกใจของเด็กๆ ทำให้เด็กๆได้รับข้อคิดในตอนท้ายของนิทานเสมอ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาชาติทั่วโลก ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา
 - 1.1 ความหมายของภาษา
 - 1.2 ความสำคัญของภาษา
 - 1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางภาษา
 - 1.4 แนวทางในการส่งเสริมทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาของเด็กปฐมวัย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางการพูด
 - 2.1 ความหมายของการพัฒนาการทางการพูด
 - 2.2 พัฒนาการทางการพูด
 - 2.3 ความสำคัญของพัฒนาการทางการพูด
 - 2.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.5 พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.6 กิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางการพูด
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานและการเล่านิทาน
 - 3.1 ความหมายของนิทาน
 - 3.2 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน
 - 3.3 เทคนิคการเล่านิทานสำหรับเด็ก
 - 3.4 ความหมายของนิทานอีสป
 - 3.5 ประวัติอีสป
 - 3.6 จุดมุ่งหมายของนิทานอีสป
 - 3.7 การเข้ามาในประเทศไทยของนิทานอีสป
 - 3.8 ประโยชน์ของนิทานอีสป

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษา

1.1 ความหมายของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญของกระบวนการคิด ภาษา ใช้ในการติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นเข้าใจตนเองได้จึงควรส่งเสริมทักษะทางภาษา ตั้งแต่ปฐมวัย มีผู้ที่ได้ให้ความหมายของคำว่า “ภาษา” ไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัตร นิยมธรรม (2541: 1) กล่าวถึงความหมายของภาษาในด้านภาษาศาสตร์ไว้ว่า ภาษาและภาษาพูดมีความหมายอย่างเดียวกัน จึงมักเป็นคำพูดที่ใช้แทนกันได้กล่าวคือ เมื่อพูดถึงภาษาก็หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดเพื่อสื่อความหมายในชุมชนหนึ่งๆ ในด้านจิตวิทยาภาษามีความหมายถึง ความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น ภาษาจึงรวมเอาวิธีการต่างๆ อย่างที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมายหรือเพื่อแสดงความรู้สึกร่วม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ของไทย (2546 :822) ภาษาหมายถึงถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความหมายของชนกลุ่มหนึ่งหรือเพื่อสื่อความหมายเฉพาะวงการ; เสียง ตัวหนังสือหรืออักขรภาพที่สื่อความหมายได้ ; โดยปริยายหมายความว่า สารเรื่องราว เนื้อความที่เข้าใจกันได้

ไวเดนเลน คริสตี้ และอิง (Vokenline, Chritie&Enz. 2002) กล่าวว่า ความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ ในภาษาได้แก่เสียง การเคลื่อนไหวนิ้วมือ การพิมพ์และอื่นๆ ภาษาหมายถึงภาษาพูด การสื่อสารโดยใช้การพูดและการฟัง

แมคชาโดว์ (MaChodo. 2003: 54) กล่าวว่า ภาษาหมายถึงระบบของการสื่อสาร โดยความตั้งใจและการแสดงออกของตนเองโดยใช้ เสียง สัญลักษณ์ หรือสัญลักษณ์ซึ่งทำให้ผู้อื่นเข้าใจพัฒนาการทางภาษาถึงการส่งและรับข้อมูล

อ็อตโต (Otto. 2002) กล่าวว่า เด็กใช้ภาษาพูดในการสื่อสารความคิดและคำถามระหว่างการเรียนรู้กิจกรรมการพูดเป็นการแสดงออกถึงภาษาที่ใช้ด้วยปากเด็กใช้ภาษาด้วยปากได้หลายอย่าง ได้แก่การสนทนาเพื่อให้เกิดพฤติกรรมอื่นๆ โดยตรงเพื่อแสดงออกถึงความต้องการเพื่อถามคำถามและการแก้ปัญหา

ฮอลิเดย์ (Holiday. 1997) กล่าวว่า หน้าที่ของภาษาคือสิ่งที่เด็กใช้ในการแปลความหมายตั้งแต่ยังเล็ก โครงสร้างภาษาเป็นการเริ่มต้นสมมติฐานของโครงสร้างในการออกเสียงของเด็ก ซึ่งเป็นพัฒนาการทางภาษาในเบื้องต้น โครงสร้างทางภาษาได้แก่

1. เครื่องมือ (Instrumental) ภาษาหมายถึง เครื่องมือที่เด็กใช้ทำให้เกิดความพึงพอใจที่จะได้สิ่งต่างๆ ตามความต้องการและสามารถช่วยให้เด็กได้รับสิ่งต่างๆ และบริการที่เด็กต้องการ
2. การทำซ้ำ (Regulatory) หมายถึง หน้าที่ของภาษาที่เด็กใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่นให้ทำอีก
3. การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) หมายถึง หน้าที่ที่เด็กใช้ภาษาเพื่อติดต่อกับผู้อื่นรอบตัวเด็ก

4. หน้าที่ของแต่ละบุคคล (Personal Function) ที่เด็กใช้ในการแสดงออกถึงกิริยาท่าทางในตนเองและแสดงความรู้สึก
5. คำถาม (Heuriske) หน้าที่ของภาษาหมายถึง หน้าที่ในการตั้งคำถามที่เด็กใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมโดยการตั้งคำถาม
6. จินตนาการ (Imaginative) เป็นหน้าที่ของภาษาที่เด็กใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง บทบาทสมมติและการเล่น
7. ข้อมูล (Information) เป็นหน้าที่ของภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อสารข้อมูล

สรุปได้ว่า ภาษาคือวิธีการหลายรูปแบบ ทั้งการพูดการเขียนอาทิกับกริยาต่างๆที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างกันต้องใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องสื่อสาร หน้าที่ของภาษาคือการแปลความหมายเพื่อสร้างความเข้าใจ บอกความต้องการ แสดงความรู้สึก ถ่ายทอดวัฒนธรรมและเพื่ออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

1.2 ความสำคัญของภาษา

ภาษาเป็นพื้นฐานของพัฒนาการด้านต่างๆทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญามีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของภาษาไว้ดังนี้

ดวงเดือน ศาตวรรษ (2529: 214 – 215) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญอยู่ 3 ประการได้แก่

1. เด็กสามารถใช้ภาษา เพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นและเปิดโอกาสให้เกิดกระบวนการทางสังคมขึ้น
2. เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นภายในจากรูปแบบของการคิดโดยระบบของการใช้สัญลักษณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทางภาษาในระดับต่อไป
3. ภาษา เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายในตัวเด็กตั้งนั้นเด็กจึงไม่ต้องอาศัยการจัดกระทำกับวัตถุจริงๆ เพื่อแก้ปัญหา เด็กสามารถสร้างจินตนาการกับวัตถุ แม้ว่าวัตถุนั้นจะอยู่นอกสายตาหรือเคยพบเห็นมาแล้วเด็กสามารถทำการทดลองในสมองและทำได้รวดเร็วกว่าการจัดกระทำกับวัตถุจริงๆ

ทิตนา แซมธนี และคนอื่นๆ (2535:107) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไว้ว่า เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการคิดและสื่อความหมายการปรับตัวรับความรู้ใหม่ เด็กสามารถใช้ภาษาในการติดต่อกับผู้อื่นทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

วราภรณ์ รักวิจัย (2533: 77) ได้กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญกับเด็กมาก เพราะการอยู่ในสังคมเด็กจะต้องสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ความพร้อมในด้านภาษา คือความพร้อมในการพูด การอ่าน การฟัง(การเข้าใจ)และการเขียน

เลฟ เซมานโนวิช ไวโกตสกี (Lev Semanovich Vygotsky.1934 : 60) กล่าวว่าภาษา

มีความสำคัญต่อการพัฒนาการของมนุษย์ในแง่บุคคลและสังคมหลายทิศทาง ภาษาเป็นสื่อให้คนได้ติดต่อกับสัมพันธสื่อสารทั้งความรู้สึกส่วนตัว ความรู้ ความคิดและวิทยาการต่างๆ ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดมรดกทางวิชาการและวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปยังอีกสังคมหนึ่ง จากคนรุ่นหนึ่งไปยังรุ่นถัดไป ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่เพิ่มพูนพัฒนาการทางสติปัญญาระดับบุคคล สังคม และอารยธรรมของโลก

สรุปได้ว่า ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมากเพราะภาษาช่วยให้มนุษย์ดำรงอยู่เป็นสังคมสามารถสื่อสารกันได้ พัฒนาสติปัญญาอย่างเป็นระบบด้วยการรับข้อมูลจากผู้รู้หลายคนหลายรุ่นแล้วนำมาจัดเรียงคิดต่อก่อให้เกิดความรู้ใหม่ที่อาจได้มาอย่างรวดเร็วมากกว่าที่จะศึกษาทดลองด้วยตนเองทั้งหมดเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและวัฒนธรรมโดยมีภาษาเป็นเครื่องมือ

1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางภาษา

การที่ภาษาจะพัฒนาได้ดีมากน้อยเพียงใดนั้นมีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลดังที่มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรมและประภัสสร นิยมธรรม (2541: 42 – 47) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางภาษามีดังนี้

1. สุขภาพ การเจ็บป่วยเรื้อรังหรือรุนแรง ในช่วง 2 ปีแรกของเด็ก มักทำให้การเริ่มพูดและการรู้จักประโยคช้าไปราว ๆ 1 – 2 เดือน เพราะการป่วยทำให้เด็กขาดโอกาสที่จะสมาคมกับเด็กอื่น นอกจากนั้นการป่วย ทำให้เด็กไม่ยอมพูดจากับใคร ส่วนเด็กหูหนวกหรือหูตึงจึงเรียนพูดได้ช้า ทั้งนี้เพราะเด็กไม่มีโอกาสได้ยินคนอื่นหรือแม้แต่คำพูดของตนเอง ทำให้ขาดตัวอย่างในการเลียนแบบ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการเรียนรู้และพัฒนาภาษา
2. สติปัญญา ความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญาและภาษาเกี่ยวเนื่องกันอย่างชัดเจนและเพิ่มมากขึ้นจนอายุ 2 ขวบ หลังจากนั้นความสัมพันธ์จะเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น เด็กที่มีสติปัญญาต่ำเท่าใดภาษาพูดก็ยิ่งเลวเท่านั้นส่วนเด็กที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด พบว่ามีปัญญาดีเยี่ยมทั้งในด้านคำศัพท์และการใช้ประโยค
3. สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงได้มีของเล่นได้พบเห็นหนังสือ ได้อ่านหรือฟังนิทานเล่าเรื่อง ได้มีโอกาสติดต่อกว้างขวางกับผู้ใหญ่ ทำให้มีโอกาสจะพัฒนาภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ถูกปล่อยอยู่ตามลำพังกับเพื่อน
4. อายุและเพศ นับเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาการทางด้านการใช้ภาษาของเด็ก หากสังเกตจะพบว่าเด็กผู้หญิงจะแสดงการใช้ภาษาพูดได้เหนือกว่าเด็กผู้ชาย
5. ความสัมพันธ์ในครอบครัว จากการศึกษาพบว่าเด็กในสถานสงเคราะห์เลี้ยงดูเด็กกำพร้ามักมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กทั่วไป เพราะเด็กเหล่านั้นขาดความสัมพันธ์ส่วนตัว กับ

แม่หรือพี่เลี้ยงเด็ก ลูกคนเดียวมักมีทักษะภาษาสูงกว่าเด็กที่มีพี่น้องในทุกด้านเพราะเด็กที่เป็นลูกคนเดียวอยู่ในความสนใจแม่มากกว่าและต้องแข่งขันกับพี่น้อง

6. การพูดหลายภาษา ทำให้เด็กเกิดความสับสนในการพูด ไม่สามารถพูดได้โดยเสรี ต้องคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะพูดอย่างไร จะถูกในโอกาสใด เด็กจะรู้สึกว่ามีปัญหาในการปรับตัว กลัวถูกหัวเราะเยาะหรือเป็นที่รำคาญของผู้อื่น ไม่กล้าพูดกับคนอื่นจนกลายเป็นคนเก็บตัว อันเป็นปัญหาทางด้านบุคลิกภาพเด็กเหล่านี้จะรู้สึกดีขึ้นหากได้อยู่ในภาวะที่มีคนอื่นซึ่งมีปัญหาล้ายคลึงกับตัวเอง

7. สิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมนับว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็กเป็นอย่างมากกล่าวคือเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมใด การใช้ภาษาของเด็กจะเป็นไปตามสิ่งแวดล้อมนั้น ยิ่งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีเท่าใด เด็กก็ยิ่งมีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์แปลกๆใหม่ๆมากขึ้นเท่านั้น

กุลยา ตันติลาชีวะ (2547: 141-142) กล่าวว่าเด็กทุกคนมีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการทั้งทางด้านความสมบูรณ์ทางร่างกาย ประสบการณ์ และปฏิสัมพันธ์ที่เด็กได้รับ ซึ่งองค์ประกอบต่างๆที่สัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาที่สำคัญจำแนกเป็นดังนี้

1. ความพร้อมทางร่างกาย การออกเสียงและเปล่งเสียงของเด็กต้องอาศัยความพร้อมของอวัยวะในการเปล่งเสียงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ได้แก่ ฟัน เหงือก เพดานปาก ลิ้นไก่ และสายเสียง เมื่อพร้อมเด็กจะเปล่งเสียงออกมาได้ แต่ถ้าหากพิการเด็กจะไม่สามารถพูดได้ เมื่อเด็กมีความพร้อมทางกายเด็กเริ่มเล่นเสียงเมื่ออายุขวบแรก เสียงที่ออกได้ครั้งแรกมาจากเสียงของความคุ้นเคย เช่น คำเรียกว่า แม่ และต่อไปเด็กจะเลียนแบบการออกเสียงแ่เรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ คำแรกที่เด็กคิดได้และรู้ความหมายจะเป็นคำที่ใช้มากเด็กได้ยินบ่อย เช่น แม่ ในระยะแรกเด็กอาจฟังจนคุ้นก่อนแล้วจึงออกเสียงภาษาคู่ด้วยการลองผิดลองถูก ถ้าได้รับการสนองตอบว่าถูก เกิดเป็นการเรียนรู้ หากการพูดนั้นได้รับการเสริมแรงด้วยเด็กจะใช้การพูดการฟังนั้นอย่างต่อเนื่องด้วยความพอใจและเพลิดเพลิน ซึ่งการพัฒนาภาษาจะดีขึ้น การมีปฏิสัมพันธ์การถามตอบช่วยให้เด็กเรียนรู้ระเบียบภาษา จากแนวคิดของการพัฒนาภาษาร่วมกับหลักการเรียนรู้ภาษา โดยธรรมชาติ จึงทำให้เกิดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบเน้นประสบการณ์ (Whole language) ที่เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวมคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมกันโดยเน้นการประสานความรู้และประสบการณ์ที่ติดตัวมาผนวกเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก และการส่งเสริมของครู (เดคาร์ ราเคล. 2542:26 -28)

2. ความพร้อมทางสติปัญญา เด็กบางคนสามารถเรียนภาษาได้เร็ว มีความสามารถในการรับรู้ จำแนกภาพตัวหนังสือและเสียง ประกอบการคิดอย่างมีเหตุผลเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการรู้ภาษา โดยเด็กเรียนรู้การใช้ภาษาของตนเองทั้งทั้งทางด้าน

ความหมาย ประโยค และเสียงจากสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ(หรรษา นิลวิเชียร, 2535: 206)
การเข้าใจความหมาย ภาษาที่ใช้พูดและคำศัพท์ของเด็กจะยากง่ายขึ้นอยู่กับชุมชนและ
สิ่งแวดล้อมทางภาษาที่เด็กได้รับ ที่สำคัญเด็กจะใช้ศัพท์และสำเนียงภาษาเหมือนกับสิ่งที่เด็ก
คุ้นเคย ตัวอย่างเช่น เด็กใช้สำนวนและสำเนียงภาษาเหมือนกับคนเลี้ยงของตนที่เป็นคนชนบท
เด็กจะออกเสียงเป็นชนบทด้วย

3. ความพร้อมทางสิ่งแวดล้อม การพัฒนาภาษาของเด็กต้องเกิดจากการกระตุ้นของ
สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ โอกาสทางภาษามีผลต่อเด็กมาก เด็กต้องการเรียนรู้ความหมาย
ของภาษาจากผู้ใหญ่และต้องการฝึกปฏิบัติ ปัจจัยร่วมที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก
ประกอบด้วยปัจจัยร่วมที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้

3.1 ตำแหน่งเด็กในครอบครัว เด็กคนกลางพูดแตกต่างจากคนอื่น ลูกแฝดใช้
ภาษา ช้ากว่าปกติ

3.2 เพศ เด็กหญิงจะพูดเร็วกว่าเด็กชาย

3.3 ฐานะทางเศรษฐกิจ เด็กที่อยู่ในชุมชนแออัดจะขาดโอกาสการเรียนรู้ภาษาที่
ถูกต้อง และใช้ภาษาไม่ได้ถูกวิธี

3.4 การใช้ภาษาของผู้เลี้ยงเด็ก

3.5 การมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษากับผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น เด็กอายุ 3 ขวบและยัง
พูดไม่ได้หรือพัฒนาการพูดไม่ดีอาจเนื่องจากมีปัญหาความสามารถในการฟังหรือความสามารถ
ทางสติปัญญา ยังพบว่าเด็กที่มีปัญหาพัฒนาการของการพูดเนื่องมาจากความสัมพันธ์ของเด็ก
กับแม่ไม่ดี เป็นเหตุให้อารมณ์ไม่ดี หรือขาดการกระตุ้นที่เพียงพอ เด็กกำพร้าจะมีปัญหาการ
เรียนรู้เรื่องการพูดมากกว่าเด็กทั่วไป

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษามีปัจจัยหลักสาม
ประการคือทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และสภาพแวดล้อมหากปัจจัยทั้งสามประการนี้จะ
ส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาให้เป็นไปในทางที่ดี

1.4 แนวทางในการส่งเสริมภาษาของเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาอย่างรวดเร็ว จากฟังอย่างไม่รู้ความเป็นรู้เรื่อง
มากมาย จากพูดไม่ได้เป็นพูดได้คล่องแคล่ว จากอ่านไม่ได้เป็นอ่านได้จากคำคุ้นหรืออ่านจาก
สัญลักษณ์ง่าย ๆ จากเขียนแบบขีดเขียนเป็นเขียนแบบสื่อความได้ พัฒนาการทางภาษาที่รวดเร็ว
มากมายในวัยนี้หากได้รับการส่งเสริมอย่างเหมาะสมจะช่วยให้เด็กใช้ภาษาได้เป็นอย่างดีดังที่มีผู้
กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมไว้ดังนี้

ฉันทนา ภาคบังกช (2538: 1 – 2) กล่าวว่า ภาษาสามารถพัฒนาได้ดีในบรรยากาศ
ที่ผ่อนคลาย มีการยอมรับ และไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ ปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กได้มี
ความก้าวหน้าทางภาษาอย่างรวดเร็วมีดังนี้

1. การจัดสภาพแวดล้อมทางภาษา ชั้นเรียนและโรงเรียนควรตกแต่งด้วยคำหรือข้อความ ซึ่งเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน
2. การเล่น การเล่นของเด็กเปรียบได้กับการทำงานในโลกของผู้ใหญ่ การพัฒนาภาษาส่วนมากเกิดจากประสบการณ์จริง จึงควรจัดกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กได้เล่น
3. การอ่าน การอ่านเป็นสื่อของการเรียนรู้ควรจูงใจให้เด็กรักการอ่าน เช่น การอ่านนิทานให้ฟัง
4. การเขียน การอ่านมีความสัมพันธ์กับการเขียน ควรจัดกิจกรรมการเขียนให้สัมพันธ์กับสิ่งที่เด็กอ่าน
5. การใช้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเช่น การสื่อข้อความถึงเด็กและข้อความถึงผู้ปกครอง การซื้อสิ่งของเป็นต้น

สุมาลี เรื่องศิลป์ (2537) กล่าวถึง การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กไว้ดังนี้ กิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีรูปภาพประกอบจะมีการชีวิตที่อยู่ในรูปภาพ ซึ่งใหญ่พอให้เด็กเห็น หน้าที่สำคัญของกิจกรรมนี้คือ การส่งเสริมความเข้าใจ และพรรณนาเรื่องเล่าได้อย่างชัดเจน กิจกรรมการเล่าเรื่องจึงดึงดูดความสนใจของเด็กได้ให้ความสนุกสนาน ความผ่อนคลายสามารถสอนคำและช่วยให้เด็กจดจำข้อมูลต่างๆ ได้ง่ายขึ้นด้วย

วรภรณ์ รักวิชัย (2535: 83 – 87) กล่าวถึง กิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาดังนี้

1. การเล่านิทาน (Story telling) การเล่านิทาน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก การเล่านิทานเป็นการแสดงการให้ความรัก การดูแล เอาใจใส่ต่อเด็กแบบหนึ่ง เพราะเด็กปฐมวัย จะสนใจและชอบหนังสือนิทาน การเล่าเรื่องต่างๆ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการทางด้านภาษาและในขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เกิดความคิด ความเข้าใจ และทำให้เกิดความสนุกสนานด้วย การเล่านิทานให้เด็กฟัง จะช่วยให้เด็กได้คิด การคิดจินตนาการ และทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ต่อไป

2. การเล่นบทบาทสมมติ (Role Playing) เด็กปฐมวัยชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดหรือผู้ใหญ่ที่ตนรักเคารพ การเล่นบทบาทสมมติจึงเป็นสิ่งที่เด็กชอบ เด็กชอบสมมติตนเองเป็นพ่อ แม่หรือสัตว์ที่ตนเองชอบ เป็นหุ่นยนต์ตามภาพยนตร์ในโทรทัศน์ เด็กจะเป็นอะไรได้ทั้งนั้นในสิ่งที่เขาชอบ เด็กจะเล่นที่ไหนก็ได้ การเล่นบทบาทสมมติเป็นการเล่นอิสระที่เด็กๆ จะเล่นได้เมื่อต้องการ ผู้ใหญ่จะช่วยเตรียมหรือส่งเสริมการเล่นโดยการชี้แนะและจัดหาอุปกรณ์ของเล่นให้

จุดมุ่งหมายในการเล่นบทบาทสมมติ

- 1.ฝึกความคิดและกล้าแสดงออก
- 2.ฝึกความมั่นใจในตนเอง
- 3.เรียนรู้บทบาทของตนในสังคม

4.ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

5.ส่งเสริมและพัฒนาทางด้านภาษา

3. การสนทนาอภิปราย การสนทนาอภิปรายจะทำให้เด็กเรียนรู้ทางด้านภาษาและความคิดต่างๆซึ่งจะเป็นการช่วยให้เด็กได้ทันคิด หัดสังเกต เป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ชีวิตของเด็กการสนทนาระหว่างพ่อแม่และลูก ควรจะมีเวลาและทำมากเพราะลูกจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากการอธิบายของพ่อแม่

หรรษา นิลวิเชียร (2535: 233 – 234) ได้แนะแนวทางประกอบการสอนภาษาศิลป์ในชั้นเรียนเด็กปฐมวัยดังนี้

1. การใช้มือและนิ้วประกอบการท่องบทหรือกรอง ประกอบการร้องเพลง และประกอบการเล่านิทาน เช่นเพลงแมงมุมลาย เปิดน่องทำตัวเป็นต้น
2. ละครสมมุติ เด็กแสดงท่าทางและบทบาทตามเรื่องราวที่ได้ฟังจากการเล่า หรือการอ่านของครู
3. การใช้หุ่น หุ่นที่ทำขึ้นจากวัสดุหลากหลายชนิด เช่น หุ่นนิ้วมือ หุ่นถุงมือ หุ่นถุงกระบอก หนังสือ ฯลฯ โดยครูทำเองด้วยความร่วมมือจากนักเรียน หรือจากที่ซื้อหามาสามารถนำมาประกอบการเล่าเรื่องในช่วงเวลาพักผ่อนของเด็กได้ วัสดุที่ใช้ทำหุ่นได้แก่ ถุงเท้า ถุงกระดาษ ไม้ ผ้าล้าสี จานกระดาษ ฝาขวด ฯลฯ เด็กจะได้มีโอกาสพัฒนาทักษะการฟังตลอดพัฒนาการใช้ภาษาอย่างถูกต้องด้วย
4. แผ่นป้ายล้าสี การเล่านิทานโดยใช้แผ่นป้ายล้าสี จะช่วยฝึกทักษะการฟัง การทำนายเหตุการณ์ การเรียงลำดับ ตลอดทั้งการช่วยให้เด็กแต่งนิทานขึ้นมาเอง และการใช้ตัวละครที่เป็นรูปธรรมประกอบ
- 5.การฟังเทปนิทาน เทปเหล่านั้นอาจซื้อจากร้านค้า หรืออัดเองโดยครูหรือบุคคลอื่นเป็นผู้เล่า
6. การแต่งเรื่องจากภาพ เด็กๆจะได้พัฒนาการใช้ภาษาและการเรียนรู้คำศัพท์ที่เพิ่มขึ้น
7. หนังสือเด็ก ครูและผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญในการช่วยให้เด็กรักการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกหาหนังสือที่ดีมีคุณค่า สอดคล้องกับความสนใจ และระดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของเด็ก ครูและผู้ปกครองอ่านหนังสือให้เด็กฟังเป็นประจำ มีการตั้งคำถามและสนทนาเกี่ยวกับตัวละคร หรือเนื้อเรื่องหลังการอ่าน นอกจากนี้ครูอาจให้เด็กจัดทำหนังสือเองทั้งการเขียนเรื่องและวาดภาพประกอบ สำหรับชั้นเด็กเล็ก ครูอาจให้เด็กเป็นผู้เล่า และครูช่วยเขียนให้ตามคำบอก
8. การทำบัตรในโอกาสต่างๆ เช่น บัตรอวยพรปีใหม่ วันเกิด วันแม่ บัตรเชิญ บัตรแสดงความยินดี ฯลฯ โดยที่เด็กเป็นผู้เขียนเอง หรือเด็กบอกให้ครูเขียน
9. การพานักเรียนไปห้องสมุดประชาชน หรือห้องสมุดของสถานศึกษาอื่นๆที่

ใกล้เคียงตามโอกาส

10. การเชิญวิทยากร ครูอาจเชิญผู้สูงอายุ ผู้ปกครองหรือบุคคลอื่นๆ ในท้องถิ่นมาอ่านหนังสือ หรือเล่นิทานให้เด็กฟังตามโอกาส

การจัดประสบการณ์ด้านภาษาให้แก่เด็กปฐมวัย จะต้องคำนึงการบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนวิชาการต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงในสิ่งแวดล้อมที่มีความหมาย ครูควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น ได้มีโอกาสสำรวจ ค้นคว้า ทดลอง ทั้งนี้เพื่อพัฒนาเด็กให้มีความ

คุณสมบัติของการเป็นผู้ส่งสาร และรับสารอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ทันกับโลกยุคข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันและอนาคต จากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าแนวทางในการส่งเสริมภาษาให้เด็กปฐมวัยมีหลายวิธีทั้งการจัดสภาพแวดล้อม สื่อ และวิธีการที่เอื้อ จากสิ่งที่เด็กสนใจ ที่จะช่วยสร้างความพร้อมทางภาษาให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก การฟังการอ่านในสิ่งที่เด็กสนใจได้รับความรู้ อยากจะพูดจะเขียน สื่อสารออกมาอย่างมั่นใจและมีความสุข เป็นความพร้อมที่ผู้ใหญ่สามารถส่งเสริมให้เกิดขึ้นกับเด็ก

งานวิจัยในประเทศ

วิจิตตรา วิเศษสมบัติ (2539: 73) ได้ศึกษา ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การความคิดรวบยอดประกอบการสนทนากิจกรรมการปั้น ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยได้รับการจัดประสบการณ์การความคิดรวบยอดในการปั้นมีความพร้อมทางภาษาสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการปั้นแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมจิต ชนแดง (2540) ศึกษา ผลของการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องคำรูปธรรม และการเล่าเรื่องคำรูปธรรมประกอบการวาดภาพที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมเล่าเรื่องคำรูปธรรมประกอบการวาดภาพกับกิจกรรมการเล่าเรื่องปกติมีความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุฬารัตน์ อินุพัฒน์ (2543) ได้ศึกษา พัฒนาการทางการพูดเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและมุมบล็อกแบบปกติ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและเด็กปฐมวัยประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบปกติมีพัฒนาการพูดที่ไม่แตกต่างกัน

จากเอกสารงานวิจัยต่างๆที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง ครู เป็นผู้ที่มีส่วนในการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาได้โดยขึ้นอยู่กับความสนใจการลงมือปฏิบัติ กิจกรรม ความสอดคล้องของสื่อกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่มีต่อพัฒนาการ และบริบทที่แวดล้อมตัวเด็ก

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางการพูด

2.1 ความหมายของการพัฒนาการ

ความหมายของการพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยตามที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้มีดังต่อไปนี้

วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี และศิริพันธ์ ดำรงผล (2532:1) กล่าวว่า พัฒนาการหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาไปในทิศทางที่ดีตามระยะเวลาของมันและต่อเนื่องกันไปเป็นลำดับขั้นอย่างมีระบบไม่มีการย้อนกลับ ลำดับขั้นที่เกิดขึ้นหลังจากรวบรวมลักษณะของเดิมไว้ด้วย

สิริมา ภิญโญนต์พงษ์ (2545: 27) กล่าวว่า พัฒนาการ (Development) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงในตัวมนุษย์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาด้านการทำหน้าที่ (function) และวุฒิภาวะ(maturation)ของอวัยวะระบบต่างๆในด้านโครงสร้าง การจัดระเบียบส่วนต่างๆของร่างกาย รวมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออก มีลักษณะและทิศทางที่แน่นอนสัมพันธ์กับเวลา ทำให้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างดีมีประสิทธิภาพทำสิ่งที่ยากสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเพิ่มทักษะใหม่ๆ จึงเป็นแนวแปลงความสามารถในการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อม ผลผสมผสานก้าวหน้าเป็นลำดับขั้นต่อเนื่องกันไป โดยพัฒนาการครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงการเปลี่ยนแปลงที่สรีระวิทยา(Physiological development) ของระบบอวัยวะ เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านปริมาตร(Quantitative Change) ได้แก่การจำนวนของเซลล์ประสาทในสมอง ขนาดของรูปร่าง การขยายส่วนต่างๆของร่างกายและการเกิด การเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของมนุษย์ (Human development)เป็นความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน การคิดเลข การแก้ปัญหา ทักษะการช่วยตนเอง การทรงตัว การเคลื่อนไหว การกระโดด การรู้จักแบ่งปัน มีน้ำใจ ยิ้มแย้ม ซึ่งพัฒนาการทุกด้านของมนุษย์ถ้าได้รับการตอบสนองตรงตามความต้องการแล้ว พัฒนาการทุกด้านของมนุษย์ถ้าได้รับการตอบสนองตรงตามความต้องการแล้วพัฒนาการของมนุษย์จะเป็นไปอย่างสมวัย

พัชรี สวนแก้ว (2545:108) พัฒนาการหมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงลักษณะและพฤติกรรมที่มีทิศทางและรูปแบบที่แน่นอนจากช่วงระยะหนึ่งของชีวิตไปสู่อีกระยะหนึ่ง พัฒนาการเป็นผลรวมของการกระทำร่วมกันระหว่างวุฒิภาวะและการเรียนรู้ กล่าวโดยสรุป พัฒนาการหมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงในตัวมนุษย์ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคมและสติปัญญาเป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะพฤติกรรมอย่างมีระบบลำดับขั้นของพัฒนาการไม่มีการย้อนกลับ เป็นผลรวมของการกระทำร่วมกันระหว่างวุฒิภาวะและการเรียนรู้

2.2พัฒนาการทางการพูด (Speech Development)

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของพัฒนาการทางการพูดไว้ดังนี้

รจนา ทรรทรานนท์ (2537: 10) พัฒนาการทางการพูดเป็นการเรียนรู้การเข้าใจ

คำพูดของผู้อื่นโดยเริ่มจากการเข้าใจคำศัพท์ประเภทต่างๆ เด็กจะสะสมความเข้าใจคำศัพท์อยู่ระยะหนึ่งก่อนที่จะใช้คำศัพท์เหล่านั้นในการพูดสื่อสารกับผู้อื่น

เบญจมาศ พระธานี (2538 : 8) พัฒนาการทางภาษา (Language Development) หรือพัฒนาการทางการพูด (Speech Development) เป็นความก้าวหน้าในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อรับรู้หรือแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นและติดต่อซึ่งกันและกันแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือพัฒนาการด้านความเข้าใจภาษาและการพัฒนาด้านการแสดงออกทางภาษา

สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546: 7) พัฒนาการทางภาษาและการพูดเป็นการเรียนรู้การเข้าใจคำพูดของผู้อื่น โดยเริ่มจากการเข้าใจคำศัพท์ประเภทต่างๆ เด็กจะสะสมความเข้าใจคำศัพท์อยู่ระยะหนึ่ง ก่อนที่จะใช้คำศัพท์เหล่านั้นในการพูดสื่อสารกับผู้อื่น คำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ประกอบด้วย คำนาม ที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ อวัยวะร่างกาย ชื่อพืช ผัก ผลไม้ และอาหาร ชื่อสี คำบอกความรู้สึกสัมผัส บอกสถานที่ ทิศทาง เวลา ขนาด จำนวน ระยะทาง กิริยาอาการ คำวิเศษณ์คำบุพบท และคำสันธาน เด็กปกติเรียนรู้คำนามได้ก่อนคำประเภทอื่น แต่เมื่ออายุมากขึ้น อัตราการเรียนรู้คำนามลดลง จะเรียนรู้คำประเภทอื่นแทนได้แก่ คำกริยา คำบุพบท คำวิเศษณ์ และคำสันธาน ด้านจำนวน คำศัพท์ที่เด็กรู้ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากจำนวนที่รู้จักเพียงแค่สิบคำเมื่ออายุ 1 ปีกลายเป็น 2,000 คำ เมื่ออายุ 4 ปีในช่วง 2 - 4 ปีเด็กจะมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้คำศัพท์ที่รวดเร็วมาก และมีอัตราการพัฒนาการสูงกว่าในช่วงอายุอื่นๆ การพัฒนาภาษาและการพูดเป็นไปตามลำดับขั้น

กล่าวโดยสรุป พัฒนาการทางการพูดหมายถึง การเรียนรู้เพื่อที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่นโดยสะสมความเข้าใจคำศัพท์ก่อน ในช่วง 1 - 4 ขวบเด็กจะรู้จำนวนคำศัพท์ที่รวดเร็วมาก มีอัตราการพัฒนาการสูงกว่าในช่วงอายุอื่นๆ การรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นช่วยให้สามารถนำไปใช้ในการพูดสื่อสารกับผู้อื่นเพื่อแสดงความรู้ แสดงความรู้สึก ความคิดเห็นและติดต่อซึ่งกันและกัน

2.3 ความสำคัญของพัฒนาการทางการพูด

ภาษาพูดเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอ่านและภาษาเขียนและเพื่อที่จะได้ประโยชน์จากการเรียนในวิชาอื่นๆ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. 2543:35) ภาษาและการพูดเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์ (Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญา

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 138)

กล่าวถึงสติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญาดังนั้นพัฒนาการทางการพูดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่ต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542:63 - 64) กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการ

ติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตการฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้อย่างดีซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูดมีดังนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ
2. พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น “ส” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง รื่นหู ไม่ดัง ไม่ค่อยเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัยเช่นเด็กๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” ต้องแก้เป็น “ผมไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำค่ะ”
4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสังคมกับเพื่อนๆ และบุคคลอื่นๆ การที่เด็กจะเป็นที่คบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพดังนั้นการให้การศึกษาเด็กวัยนี้ย่อมจะฝึกเด็กให้รู้จักใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอโทษ” โดยต้องเป็นแบบให้เด็กและต้องใช้อย่างสม่ำเสมอนอกจากนี้จะต้องให้รู้จักกาลเทศะด้วย เสียงที่พูดในห้องเรียนย่อมจะต้องดังเหมือนเสียงที่ใช้ในสนาม
5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้นแต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้
6. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมัวพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น การแต่งตัว การซื้อของต่างๆ สำหรับการเดินทาง ครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้พูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง
7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

กล่าวโดยสรุป การพูดเป็นรากฐานของการพัฒนาภาษา ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุข หรือ ทุกข์ ดังนั้นในเด็กการพัฒนาการทางการพูดจึงเป็นแนวทางที่จะวางให้เด็กมีความสุขในอนาคตได้ส่วนหนึ่ง

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

มีผู้วิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายท่านดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

จุฬารัตน์ อินุพัฒน์ (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและมุมบล็อกแบบปกติโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัย ชาย - หญิง อายุระหว่าง 5 - 6 ขวบผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและมุมบล็อกแบบปกติมีพัฒนาการทางการพูดที่ไม่แตกต่างกัน

นางเยาว์คลิลิกลาย (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ความสามารถด้านการฟัง และการ

พูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัยชาย - หญิง อายุระหว่าง 5 - 6 ขวบ ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ

กล่าวสรุปได้ว่า เด็กสามารถพูดได้ตามความพร้อมของเด็กแต่ละคน โดยปกติในเด็กวัยใกล้เคียงกันก็จะพูดได้ในระดับที่ใกล้เคียงกันอาจสังเกตจากการพูดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ การที่เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันจะส่งผลต่อการพัฒนาการทางการพูด หากเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่มีสถานการณ์ยั่วยุให้เด็กคิดเพื่อที่จะพูดการได้เล่นกับเพื่อนการที่มีผู้ใหญ่พูดคุยอย่างเหมาะสม รวมทั้งกิจกรรมส่งเสริมการพูดต่างๆ นิทาน คำคล้องจอง เพลง กิจกรรมเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการพัฒนาการทางการพูดของเด็ก

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานและการเล่านิทาน

3.1. ความหมายของนิทาน

นิทานเป็นศาสตร์ที่สร้างความรื่นรมย์แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งนิทานที่เล่าสามารถแสดงวัฒนธรรมของแต่ละชาติ เป็นวิธีการที่สามารถกระตุ้นความสนใจแก่ผู้เริ่มเรียนภาษา โดยเฉพาะกับเด็ก เพราะเรื่องที่นำมาเล่นนั้น ผู้เรียนสามารถรับรู้อารมณ์ และเรียนรู้วัฒนธรรมจากเรื่องที่ฟังได้ นักการศึกษาได้ให้ความหมายของนิทานไว้ ดังนี้

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 16) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดต่อ ๆ กันมาตั้งแต่โบราณ โดยเนื้อหาที่เล่า เป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม คุณงามความดี เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกของคนให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดี และเป็นตัวอย่างแก่สังคม

กุลยา ตันติผลชีวะ (2541: 210) กล่าวว่า นิทาน คือ สื่อกีฬาที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก

วันเนาว์ ยูเด็น (2542: คำนำ) กล่าวว่า นิทาน คือ ชีวิต เรื่องราวในนิทานที่แท้จริงเป็นเรื่องราวของชีวิต นิทานมีใช้เรื่องสำหรับเพียงเพื่อฟัง อ่านเพื่อสนุก หรือรับคำสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สัณห์พัฒน์อรุณธารี (2542:2) กล่าวว่า นิทาน คือ เรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่ โดยยึดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการเล่าเรื่องให้เข้ากับสถานการณ์ในเวลานั้น ๆ ซึ่งสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมคติสอนใจที่พึงประสงค์ ให้ผู้ฟังนำไปใช้ในชีวิต จากเนื้อหาของนิทาน เพื่อใช้เป็นสื่อในการสร้างการเรียนรู้

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542:48) ให้ความหมายของนิทานไว้ว่า

1. เป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้น
2. เป็นเรื่องราวที่เข้าใจเป็นสื่อในการถ่ายทอด
3. เป็นบทประพันธ์ ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเอง
4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลัก เพื่อความบันเทิงใจ มีสิ่งสอนใจเป็นจุดประสงค์รอง

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 588) นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมา เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป

วิเชียร เกษประทุม (2547: 1) นิทาน หมายถึง เรื่องเล่าที่เล่าสืบทอดกันมา เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ใช้ว่าจา เป็นสื่อในการถ่ายทอด

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540: 45)กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ สืบทอดประสบการณ์ ความรู้ ความคิด หรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟัง พร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนาน เพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กัน

บุบผา เรืองรอง (2551: ออนไลน์) นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมา หรือมีผู้แต่งขึ้นต้องการ สอนคนในการดำรงชีวิต เพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน นิทานส่วนใหญ่จะถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ ที่ทั้งผู้เล่า และผู้ฟังต่างมุ่งสอนความสุขทางจิตใจของคน

มัลกีน (Malkina. 1995: 38)กล่าวว่า การเล่านิทาน เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพกับผู้เริ่มเรียนภาษา เพราะสามารถแสดงถึงอารมณ์ต่างๆ การรับรู้ และความต้องการได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็ก

จากความหมายของนิทานดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นมา โดยการผูกเรื่องตาม ความคิด จินตนาการ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดแทรกแนวคิด คติสอนใจปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคม

3.2 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

นิทานและวิธีเล่านิทาน เป็นกิจกรรมการสอนวิธีหนึ่ง ที่นักการศึกษาให้ความสนใจศึกษาค้นคว้า และยอมรับว่า นิทานมีความสำคัญต่อเด็ก จุดประสงค์ของการเล่านิทาน มักมุ่งให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นหลัก ส่วนจุดประสงค์อื่นมักอยู่กับผู้เล่า นิทานเรื่องเดียวกัน ผู้เล่าอาจมีจุดประสงค์ ในการเล่าที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541: 11-12) กล่าวว่า การเล่านิทาน ให้เด็กฟังนั้น มีจุดมุ่งหมาย สำคัญ 3 ประการ คือ

1. ให้เด็กได้พัฒนาภาษาและความคิด การเล่านิทาน จึงไม่ควรมาจากครูคนเดียวควรควรให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเอง ด้วย เพราะการให้เด็กได้เล่านิทานเอง จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้สึก ขยายความคิดของตนเองให้ กระฉับ และพัฒนาภาษา หากครูเล่าเอง ความรุกรานตอบโต้ที่เด็กคิดระหว่างการเล่านิทานด้วย
2. สร้างความรักการอ่านหนังสือให้กับเด็ก เวลาเล่านิทาน เป็นเวลาที่สร้างความสนใจในการอ่านหนังสือให้กับเด็ก มาก ครูควรเตรียมให้พร้อม โดยการอ่านนิทานเล่มที่จะเล่าให้เข้าใจ จำได้เวลาเปิดหนังสือเสมอตาเด็ก ตาครูจับ ที่เด็ก คอยสังเกต คอยตั้งคำถามเป็นช่วง ๆ เพื่อช่วยให้เด็กทบทวนรายละเอียด และตื่นตัวที่จะฟังอยู่เสมอ เวลาเล่านิทานควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ 4-5 คน ถ้าไม่ได้ก็ให้เด็กนั่งเป็นวง เห็นหน้าครูชัดเจน และครูเห็นเด็กทุกคน ถ้าเด็กเพลิดเพลินกับนิทานจากหนังสือที่ครูเล่าเด็กจะชอบและสนใจที่จะอ่านหนังสือด้วยตนเอง สิ่งนี้เป็น จุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยรักการอ่าน และความรักหนังสือที่ดี
3. สร้างการเรียนรู้ที่มีความหมายให้กับเด็ก ทั้งทางด้านสังคม อารมณ์ คุณธรรมหรือแม้แต่การพัฒนาสติปัญญา ก็สามารถใช้นิทานเป็นสื่อของการเรียนรู้ได้ จุดสำคัญที่จะนำไปสู่จุดประสงค์ของการเรียนรู้ นั้น นอกจากเนื้อหาของนิทานตรงประเด็นแล้ว บรรยากาศในการเล่า ก็มีความสำคัญมากผู้เล่าที่ดีต้องสนุกกับการเล่า

นิทาน และสามารถสื่อสารเรื่องราวให้เด็กเกิดความรู้สึกที่รันทดที่จะฟังในขณะเดียวกันต้องหยุดถามเป็นระยะ หรือให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน โดยเฉพาะประเด็นที่ต้องการให้เกิดผลตามการให้เหตุผลตามวัตถุประสงค์ การเล่านิทานอาจเล่าซ้ำได้ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้ถ้อยข้อมูลใหม่เปรียบเทียบ เพื่อหาข้อสรุปที่ถูกต้อง ตาม หลักเกณฑ์ทฤษฎีของเพียเจต์ ที่ว่าด้วยการคิดเพื่อพัฒนาความรู้ใหม่

จิระประภา บุญยนิษฐ์ ลอ อ ชุตินกร และ ศรีสมบัติ เทพกาญจนา (2551: 23-24)กำหนดจุดมุ่งหมายในการเล่า นิทานไว้ ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก เพราะโดยธรรมชาติแล้วเด็กๆ ชอบฟังนิทาน
2. เพื่อช่วยให้เด็กมีจิตใจเบิกบาน ผ่อนคลายอารมณ์ ความเครียด และสร้างเสริมอารมณ์ให้กับเด็ก
3. เพื่อเป็นการปกป้อง ส่งเสริมพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการของเด็ก
4. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็ก
5. เพื่อช่วยให้เด็กได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ ที่สอดแทรกอยู่ในนิทานเรื่องนั้นๆ
6. เพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากอ่านหนังสือ
7. เพื่อช่วยให้ผู้ใหญ่และเด็ก มีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

แปลน พอร์คิตส์ (2551) กล่าวถึง ประโยชน์ที่เด็กได้รับจากนิทานไว้ว่า

1. เต็มเต็มความสนุกสนาน
2. เสริมสร้างจินตนาการความคิดสร้างสรรค์
3. ฝึกสมาธิ
4. พัฒนาการทักษะด้านภาษา
5. ปลุกฝังนิสัยรักการอ่าน

แอลลิส และ บรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991: 1-2) กล่าวว่า ธรรมชาติของเด็กเกิดมาเพื่อกำลังกับการฟัง การเล่านิทาน ดังนั้นจึงมีการนำนิทานมาเป็นสื่อในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. นิทานช่วยสร้างความสนุกสนาน และช่วยพัฒนาทัศนคติในทางบวกในการเรียนภาษาต่างประเทศในอนาคต และเป็น ตัวช่วยในการตัดสินใจเรียนภาษาต่างประเทศ
2. นิทานช่วยสร้างจินตนาการ เด็กสามารถจินตนาการตัวเองแทนตัวละครในเรื่องซึ่งประสบการณ์แห่งการจินตนาการ ช่วยพัฒนาพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์
3. นิทานเป็นเครื่องมือที่สามารถเชื่อมโยงจินตนาการให้สัมพันธ์กับโลกแห่งความเป็นจริงของเด็ก ซึ่งเด็กสามารถสร้าง จิตสำนึกของตนเอง ให้เชื่อมโยงกับการดำเนินชีวิตในแต่ละวัย ระหว่างบ้านกับโรงเรียน
4. การฟังนิทานในห้องเรียน เป็นการับประสบการณ์ทางสังคม ซึ่งการอ่านและการเขียน เป็นเพียงกิจกรรมเดียว เท่านั้น แต่การฟังนิทานสามารถแบ่งปันความรู้สึกต่างๆ เช่น ความสุขจากเสียงหัวเราะ ความตื่นเต้น และการ

คาดคะเน ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงความสุขสนุกสนานเท่านั้น แต่สามารถช่วยสร้างความมั่นใจ และการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านสังคม และอารมณ์ให้ดีขึ้น

5. การฟังนิทานซ้ำไปซ้ำมา ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา ในขณะที่ทักษะอื่นๆ ต้องได้รับการกระตุ้นหรือผลักดัน ซึ่งนิทานแต่ละเรื่อง มักจะมีคำ และโครงสร้างประโยคซ้ำไปซ้ำมาเพื่อช่วยให้เด็กจดจำทุกรายละเอียดได้
6. การฟังนิทาน ช่วยให้ครูแนะนำคำศัพท์ หรือเป็นการทบทวนคำศัพท์ โครงสร้างภาษา โดยเปิดให้เด็กได้จดจำ และเทียบเคียงบริบทโดยใช้ความคิดแล้วค่อยๆ นำไปสู่คำพูดของเด็กเอง
7. การฟังนิทาน ช่วยพัฒนาการฟังและทักษะอื่นเข้าด้วยกัน โดยผ่านสิ่งต่อไปนี้ คือ สื่อที่มองเห็น ได้แก่ รูปภาพ หนังสือที่มีภาพประกอบ ความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมา ความรู้ทั่วไปสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายของเรื่อง และมีความเกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์ตัวเอง
8. นิทานสร้างสรรค์ พัฒนาการเรียนรู้ของเด็กให้ต่อเนื่องกับวิชาอื่นๆ ในหลักสูตร
9. การเรียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่า สามารถวางรากฐานทางภาษาในการเรียนระดับที่สูงขึ้น จากจุดประสงค์ของการเล่านิทาน ดังที่กล่าวข้างต้น

สรุปได้ว่า การเล่านิทานมีจุดประสงค์ เพื่อใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อช่วยพัฒนาด้านภาษา ด้านความคิด อารมณ์ จิตใจ สร้างสมาธิ ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมที่พึงประสงค์ และส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน

3.3 เทคนิคและวิธีการเล่านิทานสำหรับเด็ก

ไพพรรณ อินทนิล (2534 : 103-106) ได้อธิบายถึงการเล่านิทานที่มีความสามารถการเล่าได้เก่ง จะต้องทำให้นิทานนั้นมีชีวิตชีวาสนุกสนานเป็นที่หลงใหลติดอกติดใจของเด็กๆ ได้โดยมีวิธีดังนี้

1. ผู้เล่าควรเล่าตามลำดับเหตุการณ์ได้ไม่กระโดดข้ามไปมา
2. มีเทคนิคประกอบการเล่า
 - 2.1 ใช้น้ำเสียงประกอบการเล่า
 - 2.2 ใช้ท่าทางประกอบการเล่า
 - 2.3 ใช้สีหน้าและแววตาประกอบการเล่า
 - 2.4 ใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่า
3. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม
 - 3.1 บรรยากาศเงียบสงบ
 - 3.2 ผู้ฟังไม่อยู่ในภาวะหิว
 - 3.3 ความยาวของนิทานเหมาะสมกับช่วงความสนใจ
4. ควรมีการประเมินผลการเล่า เพื่อทราบข้อดี ข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อทำให้การเล่านิทาน ครั้งต่อไปสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เกริก ยूनพันธ์ (2543 : 68) ได้สรุปถึง วิธีการเล่านิทาน ผู้เล่าจำเป็นต้องคำนึงสิ่งต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่องที่จะให้เล่า
2. การดัดแปลงเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง
3. การเตรียมตัวและจัดเตรียมสื่อเล่านิทานของผู้เล่า
4. การลงมือเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องให้ราบรื่นโดยตลอด ด้วยรูปแบบและเทคนิคเฉพาะของผู้เล่าเอง
5. สถานที่และเวลาที่ใช้เล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเพื่อความเหมาะสม
6. การติดตามผลการเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องสังเกตความพึงพอใจของผู้ฟังด้วยว่าผู้ฟังให้ความสนใจมากน้อยเพียงใด

วิลโล มาศจรัส (2545 : 118-119) ได้สรุปถึงเทคนิคการเล่านิทาน อยู่ในส่วนต่างๆ ดังนี้

1. น้ำเสียง โดยปกติการเล่านิทานจะต้องเป็นผู้ที่มีน้ำเสียงที่แจ่มใส เพราะการเล่านิทานน้ำเสียงเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้นิทานที่เล่าน่าสนใจหรือไม่ ดังนั้นเวลาเล่านิทานผู้เล่าจะต้องรู้จักใช้น้ำหนักของคำให้มีหนักเบาตามอารมณ์ของตัวละคร
2. การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่านิทาน ถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง เช่น การแสดงความโกรธด้วยการน้าวหน้า แสดงถึงอารมณ์ดีด้วยรอยยิ้มและหัวเราะว่าเรากำลังแสดงความสงสัยด้วยการขมวดคิ้ว เป็นต้น
3. การสบตาผู้ฟัง การเล่านิทานจะดูเป็นกันเองยิ่งขึ้น หากผู้เล่า เล่านิทานไปด้วยการสบตา ผู้ฟังนิทานไปด้วย รวมถึงการให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วมในนิทานในบางช่วงที่เห็นว่ามีความเหมาะสม

สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคและวิธีการเล่านิทานที่จะเล่าได้ดีนั้น ผู้เล่าต้องอาศัยประสบการณ์ในการเล่า และการฝึกฝนบ่อยๆ จนกลายเป็นวิธีการเล่านิทานเฉพาะตัว ผู้เล่าเพียงแต่ลำดับเหตุการณ์และสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกสีหน้า ท่าทาง สีหน้าเสียง พร้อมกับการใช้สื่ออุปกรณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องเป็นการกระตุ้นให้เกิดความสนใจยิ่งขึ้น

3.4 ความหมายของนิทานอีสป

นิทานอีสป หมายถึง นิทานที่ชาวกรีกเล่าไว้เมื่อประมาณศตวรรษที่ 6 ที่ท่านที่อยู่ภายใต้ชื่อ “นิทานอีสป” นั้น มีอยู่มากมายเป็นพันๆ เรื่องแต่นิทานเหล่านี้ อีสปไม่ได้เป็นผู้แต่งเรื่องเองทั้งหมด เพราะบางเรื่องก็เป็นเรื่องที่เล่าสู่กันฟังมาก่อนสมัยอีสปแล้ว และบางเรื่องผู้แต่งเพิ่มเติมลงไปเป็นการยากที่จะระบุไปว่าเรื่องใดไม่เป็นของอีสป

3.5 ประวัติอีสป

อีสป (Aesop) คือ ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาขี้ริ้ว ตัวเตี้ยแคระ หลังค่อมข้างพิการ แต่ภายในรูปร่างอันอัปลักษณ์นั้นเขาก็จะมีสติปัญญาเฉียบแหลม ไหวพริบ เฉลียวฉลาดจดทำให้เขาพ้นจากภพการเป็นทาสในที่สุด ลักษณะดังกล่าวพ้องกับการบันทึกของแมกซิมุส พลาตูดุส พระที่กรุงคอนสแตนติโนเปิลในศตวรรษที่ 14 และมีลักษณะตรงกับรูปสลักหินอ่อนที่หมู่บ้านอัลบานี ในกรุงโรมทุกอย่าง

ชีวิตของอีสปเริ่มตั้งแต่เขาเกิด เมื่อประมาณ 620 ปี ถึง 560 ก่อนคริสตกาล เขาอยู่ภายใต้การปกครองของเจ้านายที่สืบทอดต่อกันมาถึง 2 คน ในเมืองลซามอส (หรือประเทศกรีกในปัจจุบัน) โดยคนแรกคือ แซนธัส ซึ่งความมีไหวพริบของอีสปได้ช่วยให้เขาชนะการพนันที่ไร้อารักขาหนึ่ง เมื่อแซนธัสไปทำทนายกับชายผู้หนึ่งว่าสามารถตีมน้ำทะเลจนแห้งได้ แต่ในที่สุด การพนันครั้งนั้นก็ถือว่าเป็นโมฆะ เพราะอีสป

ต่อรองว่า ต้องให้ชายผู้นั้นไปหยุดยั้งแม่น้ำทุกสายไม่ให้ไหลลงทะเลให้ได้เสียก่อน เพราะไม่เช่นนั้นถึงแม้ว่าแซนทัส ตีมน้ำในทะเลเข้าไปเท่าไร ก็จะไม่สามารถตีมน้ำทะเลแห้งขอดได้สักที และคนถัดมาคือจิดจ์มอน (อิดจ์มอน) ซึ่งเขาผู้นี้ได้ปลดปล่อยอีสป ให้พ้นจากความเป็นทาสเพื่อเป็นรางวัลในความฉลาดของเขา

เมื่ออีสปได้รับอิสรภาพแล้วเขาได้เข้าไปอยู่ในวังของกษัตริย์คริสซุสทำให้มีโอกาสพบปะกับรัฐบุรุษและเหล่านักปราชญ์ของเอเธนส์ ครั้งหนึ่งอีสปมีโอกาสได้เข้าเฝ้าผู้ปกครองชื่อเพซิสเตตุสซึ่งอีสปได้แสดงความสามารถโดยการเล่าเรื่อง “กบเลือกนาย” ซักชวนให้ชาวเมืองเลื่อมใสกับการปกครองของเพซิสเตตุส เป็นผลสำเร็จจนนับได้ว่าอีสปเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ในสมัยกรีกโบราณที่ยกฐานะตัวเองให้พ้นจากการถูกเหยียดหยามของชนชั้นทาส ขึ้นมาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมเหมือนกับนักปรัชญาในยุคหลังๆ ตัวอย่างเช่น แพลโต เมนิปปัสและเอพิคเตตุส แต่แล้วชีวิตของอีสปได้จบลงในระหว่างเดินทางไปวิหารอพอลโล ในเมืองเดลฟี เขาถูกชาวเมืองที่โกรธแค้นจับตัวโยนลงมาจากหน้าผาสูง นักประวัติศาสตร์บางท่านกล่าวว่าว่าเขาเลื่อมใสกับการปกครองของเพซิส จากการถูกเหยียดหยามของชนชั้นทาส ขึ้นมาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมเหมือนกับนักปรัชญาในยุคหลังๆ ตัวอย่างเช่น แพลโต เมนิปปัสและเอพิคเตตุส แต่แล้วชีวิตของอีสปได้จบลงหน้าผาสูง นักประวัติศาสตร์บางท่านกล่าวว่า เขาถูกแก้แค้นเพราะเรื่องเล่าเสียสละผู้อื่น บ้างก็ว่าถูกปล้น เพราะได้เงินจำนวนมากมาจากกษัตริย์คริสซุสบ้างก็ว่าถูกตามล่า เพราะขโมยถ้วยทองคำ อีสปไม่เคยจดบันทึกเรื่องของเขาไว้เลย แต่นิทานสอนใจเป็นร้อย ๆ เรื่องก็สร้างชื่อเสียงให้เขาเป็นที่รู้จักและจดจำกันจวบจนถึงทุกวันนี้ โดยทาสชาวมาซิโดเนียชื่อฟรีดัส ในยุคของจักรพรรดิออกุสตุสแห่งจักรวรรดิโรมัน เป็นผู้รวบรวมเขียนขึ้นเป็นภาษาละตินเป็นครั้งแรก เรื่องของถูก ลืมเลือนไปเป็นร้อย ๆ ปีทีเดียว จนเมื่อมีการค้นพบในวิหารวัดเขาเอเธอส และนับจากนั้นเป็นต้นมา เรื่องราวอมตะทั้งหลายก็ได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ กันมากกว่า 250 ภาษาทั่วโลก

โดยเหตุที่เรื่องเล่าแต่ละเรื่องของอีสป นำเสนอให้เห็นผลดีผลร้ายจากการกระทำต่าง ๆ ผ่านตัวดำเนินเรื่องจากสิ่งสารพัดที่เปรียบเทียบให้เข้าใจได้ง่าย และมีคติสอนใจจึงได้รับความนิยมนำมาตีพิมพ์เผยแพร่ ใช้เล่า นิทานหรือร้องเล่นเป็นบทละคร จนทำให้มีเรื่องราวแตกต่างกันไปหลากหลายสำนวนและเราเชื่อว่าเรื่องเล่าของอีสปไม่เคยล้าสมัย แม้กาลเวลาผ่านไปเป็นพันปีแล้วก็ตาม ทั้งยังได้รับการสืบทอดต่อไปอีกนานเท่าอนัน (วิมาลี วิวัฒนกุลพาณิชย์, 2549, หน้า 2)

3.6 จุดมุ่งหมายของนิทานอีสป

1. เพื่อสอนคติธรรม จุดมุ่งหมายที่เป็นที่ทราบกันทั่วไปของนิทานอีสปก็เพื่อใช้ในการสอน ดังเห็นได้จากนิทานแทบทุกเรื่อง เมื่อเล่าจบแล้วจะสรุปลงเป็นสุภาษิตทำนอง “นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า.....” เดิมทีเดียวอีสปคงจะไม่ได้เล่าเพื่อแสดงคำสอนเสมอไป แต่เล่าเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก็ได้ เพราะอีสปเป็นทาส จะพูดอะไรตรง ๆ ก็กลัวจิกเล่านิทานเปรียบเทียบจึงหลุดพ้นจากความเป็นทาส ดังที่ วิเทศ กรณีย์ (2502, หน้า 951) กล่าวว่า.....“แกเป็นคนชำนาญการเล่าดีนายไม่โกรธกลับชอบฟังในที่สุดยกให้พ้นทาส”

2. เพื่อแก้ปัญหาสังคมจุดมุ่งหมายอีกประการหนึ่งเพื่ออภิปรายปัญหาโต้แย้งของบุคคลในชีวิตจริง โดยใช้ตัวละครที่เป็นสัตว์ต่าง ๆ เป็นอุปมาเปรียบเทียบพฤติกรรมและลักษณะนิสัยของตัวละครที่ปรากฏในนิทาน ย่อมสะท้อนให้เห็นสภาพของมนุษย์นั่นเอง สมัยเมื่ออีสปยังอยู่ในสำนักคอลลัส (Cnoesus) ประเทศบิதியเขาได้ท่องเที่ยวไปยังกรุงเอเธนส์ในรัชสมัยของเปซิสตราตีสและได้เล่าเรื่อง “กบเลือกนาย” ให้ชาวเอเธนส์ฟังเพื่อชัก

จึงให้ชาวเอเธนส์พอใจในเจ้าผู้ครองนครคนเดิมไม่ให้เปลี่ยนตัวเจ้าผู้ครองนครใหม่ เพราะขณะนั้นประชาชนไม่พอใจเจ้าผู้ครองนครของคน และเมื่อฟังนิทานเรื่องนี้แล้ว ชาวเมืองก็ไม่เปลี่ยนใจนับว่าอียิปต์ใช้นิทานเพื่อแก้ปัญหาให้แก้สังคมด้วย

3. เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของอียิปต์เอง สำหรับนิทานบางเรื่อง อียิปต์เล่าเพื่อช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในชีวิตของเขา เช่น ตอนที่อียิปต์ถูกชาวเมืองเดลฟี (Delphi) กล่าวหาว่าขโมยถ้วยสำหรับดื่มเหล้าจากวิหาร อพอลโล (Apollo) เขาได้เล่าเรื่องนกอินทรีกับแมงช้าง (Eagle and Beetle) ชาวเมืองเพื่อแก้ข้อกล่าวหา นั้น และเขาได้เล่าเรื่องอุบายของหมาจิ้งจอก (The Fox's trick) เพื่อโต้แย้งกับคณะลูกขุนในข้อหายักยอกที่เมืองแซมโซ (Samso)

4. เพื่อการยังชีพของอียิปต์เอง จุดมุ่งหมายที่สำคัญอีกประการหนึ่งของอียิปต์มีอียิปต์ใช้การเล่านิทานเป็นเครื่องมือเลี้ยงชีพทำนองเดียวกับโสเมทเวในอินเดีย ทั้งนี้เพราะอียิปต์มีความสามารถในการการเล่า นิทานอย่างยอดเยี่ยม แม้เขาเป็นทาสก็ใช้ความสามารถในการเล่านิทานจนหลุดพ้นจากความเป็นทาสเมื่อรับราชการ ก็ใช้ทาสสร้างความพอใจให้แก่เจ้านาย

3.7 การเข้ามาในประเทศไทยของนิทานอียิปต์

ถ้าย้อนหลังพิจารณาเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกรีกจะเห็นว่ามี ความสัมพันธ์กันตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาโดยเฉพาะในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชมีชาวกรีกคนหนึ่งคือ คอน สะแตนดินฟอนคอน เข้ามามีบทบาทสำคัญในประเทศไทยสมัยนั้น แต่ในประวัติศาสตร์และวรรณคดีสมัยนั้นไม่ได้ กล่าวถึงนิทานอียิปต์ได้เลย ถึงอย่างไรก็ตามนิทานอียิปต์จะเข้ามาสู่ประเทศไทยแล้วในรูปมุขปาฐะเล่าสู่กันฟัง ตาม ธรรมเนียมของคนที่ดีต่อสัมพันธ์กันและต้องมีต้นฉบับภาษาอังกฤษเข้ามาในประเทศไทยอย่างแน่นอน แม้จะไม่ได้ระบุว่า ตรงกับสมัยใด ไม่ใช่เข้ามาทางอินเดียในรูปนิทานอียิปต์ฉบับสันสกฤตในประเทศไทย เคยพบแต่ต้นฉบับภาษาอังกฤษ เช่น ฉบับของวิลเลียม แค็กตัน (William Caxton) ฉบับของ โจเซฟ จาคอบส์ (Joseph Jacobs) แปลจากฉบับ ของโจเซฟ จาคอบส์ (Joseph Jacobs) เป็นต้นฉะนั้นการถ่ายทอดนิทานอียิปต์เป็นภาษาไทยจากต้นฉบับ ภาษาอังกฤษ

ผู้กล่าวถึงนิทานอียิปต์เป็นท่านแรกคือพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้กล่าวมาแล้วตอนต้นว่า พระองค์ได้แปลนิทานอียิปต์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ให้ชื่อว่า “อียิปต์ปรกณัม” แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่หา ต้นฉบับหนังสือดังกล่าวไม่ได้ พบแต่ “โคลงสุภาษิตอียิปต์ปรกณัม” ที่ทรงพระราชนิพนธ์ไว้ท้ายนิทานที่ทรงแปลจาก ภาษาอังกฤษเพียง 18 บท จากนิทาน 18 เรื่อง ซึ่งพิมพ์รวมอยู่ในหนังสือ “บทละครเรื่องเงาะป่าและประชุมโคลง สุภาษิต” ถ้าพิจารณาระยะเวลาที่ทรงแปลก็ต้องก่อน พ.ศ. 2447 คือก่อนปีที่ทรงพระราชทานพระบรมราชาธิบาย เรื่องนิบาตชาดก เพราะในพระบรมราชาธิบายนี้ทรงกล่าวถึงนิทานอียิปต์ซึ่งเปรียบเทียบกับนิทานชาดกไว้ด้วย แสดง ว่าได้ทรงแปลและศึกษานิทานอียิปต์ที่แพร่อยู่ในภาษาไทยปัจจุบันส่วนใหญ่แปลมาจากภาษาอังกฤษ เช่น นิทานอียิปต์ ของ ยศ วัชรเสถียร (2505, หน้า 168) แปลจากฉบับของ โจเซฟ จาคอบส์ (Joseph Jacobs)

3.8. ประโยชน์ของนิทานอียิปต์

1. ใช้เล่าเรื่องโน้มน้าวจิตใจให้เด็กรู้จักหนังสือนิทานดี ๆ เป็นการเริ่มปลูกฝังนิสัยรักการอ่านหนังสือแต่เด็ก
2. สร้างความเพลิดเพลินให้แก่เด็กและช่วยสนองความปรารถนาของเด็ก

3. เนื้อหานิทานช่วยปลูกฝังคุณธรรม ความดี ความเป็นสุภาพชนความละเอียดอ่อนขึ้นในจิตใจเด็ก
4. สร้างความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเลียนแบบที่ดีให้แก่เด็ก
5. เด็ก ๆ ชอบฟังนิทานเพราะให้อารมณ์ที่หลากหลาย
6. ส่งเสริมทักษะการอ่าน การพูด การฟังและการเขียน
7. เป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ครู ลูกศิษย์และสังคมให้มีความสนิทใกล้ชิดกัน
8. ได้รับประสบการณ์ด้านรูปแบบการใช้ภาษา ความหมายข้อความ สังคม
9. รู้จักการปฏิบัติตนในสังคม เข้าใจบทบาทของตนและมีความพร้อมในการคบหาสมาคมกับผู้อื่น (รัฐจวน อินทรกำแหง, 2517, หน้า 82)

สรุปได้ว่า นิทานอีสปเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้พัฒนาในทุกด้าน ยังเป็นเครื่องก่ให้เกิดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ประโยชน์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดีเพราะเป็นสิ่งที่เด็กชอบนิทานยังเป็นสิ่งเร้าให้เด็กเกิดอารมณ์ ทำให้เด็กเกิดความสนใจ กระตือรือร้นสนใจที่จะเรียน เด็กเรียนด้วยบรรยากาศที่สนุกสนาน สามารถจดจำและกล้าแสดงออก ปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและยังสามารถแก้ไขพฤติกรรมจากตัวแบบในนิทานที่เด็กชอบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่อง นานาสัตว์โลก
ในครั้งนี้มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

- 1.กลุ่มเป้าหมาย
- 2.แผนแบบการทดลอง
- 3.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 4.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 5.การดำเนินการทดลอง
- 6.เนื้อหา
- 7.ระยะเวลาทดลอง
- 8.การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย

1.1 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียน ชาย-หญิง อายุระหว่าง 2-3 ปี กำลังศึกษาอยู่ใน
ชั้นเตรียมอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ทั้งหมด 41 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตูม 4 คน ศูนย์
พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวตะแบง จำนวน 6 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช จำนวน 9 คน ศูนย์พัฒนา
เด็กเล็กเทศบาลแซะ จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์ จำนวน 3 คน ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านโพหนอง
จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองมะค่า จำนวน 5 คน เพื่อ
ส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยนิทานอีสป กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้น
ปฐมวัย ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. แผนแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แผนการทดลองที่มีทั้งวัดก่อนเรียนและหลังเรียน(pretest-Posttest Design)
(โปรแกรมวิชาการวัดผลการศึกษา.2552:95)โดยกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานอีสป
ดังแสดงดังนี้

กลุ่ม	ก่อนทดลอง	ทดลอง	หลังทดลอง
ทดลอง	01	X	02

เมื่อ

- O1 แทน ประเมินทักษะการพูดก่อนเรียน
X แทนการสอนด้วยแผนการจัดประสบการณ์โดยผ่านนิทานอีสป
O2แทน ประเมินทักษะการพูดหลังเรียน

3.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือ 2 ประเภทดังนี้

1.เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

- 1.1 แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก
- 1.2 นิทานอีสปเรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำราชสีกับหนู อี๋อ่างกับวัว กบเลือกนาย

2.เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด แบบ ประเมินทักษะการพูด บอกความต้องการของตนเองได้ บอกชื่อและสิ่งของและสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย หนูน้อยมารยาทงาม หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น คู่มือมือหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย

4.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1.แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอน
 - 1.1ลักษณะเครื่องมือ
แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก
 - 1.2 การสร้างเครื่องมือ
 1. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พ.ศ.2560
 - 2.ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 3.ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการจัดแผนการจัด

ประสบการณ์การเรียนรู้

- 4.ทดลองเขียนแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับนิทาน
5. นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วไปให้

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ

- 6.แก้ไขปรับปรุงแผนการประสบการณ์จัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ทดลอง

จริงต่อไป

2. นิทานอีสป

2.1.ลักษณะเครื่องมือ

นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำราชสีกับหนู อี๋อ่างกับวัว กบเลือกนาย

2.2การสร้างเครื่องมือ

- 1.ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พ.ศ.2560
- 2.ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย
- 3.ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการจัดแผนการจัด

ประสบการณ์การเรียนรู้

- 4.ทดลองเขียนแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับนิทาน
- 5.นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบให้

ข้อเสนอแนะ

- 6.แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ทดลองจริงต่อไป

3.แบบประเมินวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด หน่วยการเรียนรู้เรื่อง นานาสัตว์โลก

3.1 ลักษณะเครื่องมือ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หน่วยการเรียนรู้เรื่อง นานาสัตว์โลก

1. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พ.ศ.2560
- 2.ศึกษาตัวชี้วัดจุดประสงค์การเรียนรู้
- 3.สร้างแบบประเมินวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด
หน่วยการเรียนรู้เรื่อง นานาสัตว์โลก
- 4.นำแบบทดสอบที่เสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ
- 5.แก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบ เพื่อนำไปใช้ทดลองจริงต่อไป

5.การดำเนินการทดลอง

1. ชี้แจงวัตถุประสงค์การทดลอง
2. กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง ของแต่ละศูนย์ตามจำนวนที่สุ่มไว้
3. นักเรียน 30 คน ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป
4. ผู้วิจัยทำการดำเนินการทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้งครั้งละ 20 นาที

(กิจกรรมเสริมประสบการณ์)

5. สร้างความคุ้นเคยกับเด็กในกลุ่มตัวอย่างและจัดเตรียมสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนที่ทำการทดลองให้เหมาะสมในการจัดกิจกรรมวันละครั้งครั้ง 20 นาที

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถทางการพูดมาวัดก่อนการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
7. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปในช่วงเวลากิจกรรมเสริมประสบการณ์วันละ 1 ครั้งครั้งละ 20 นาที

8. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองจนครบ 1 สัปดาห์จากนั้นทำการวัดความสามารถทางการพูด (Post-test) หลังการทดลอง แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

9. ข้อมูลที่ได้จากการวัดความสามารถทางการพูด ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

6.เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก

หลักสูตรกรรมการปกครองส่วนท้องถิ่น นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำ ราชสีห์กับหนู
 อี๋อ่างกับวัว กบเลือกนาย แบบประเมินวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด

7.ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
 ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที

ตัวอย่างแผนกำหนดการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

สัปดาห์	วันที่ทำการทดลอง	เรื่อง	การจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป	
			เรื่อง	ทักษะการพูดที่เน้น
1	วันจันทร์	นานาสัตว์โลก	- เรื่องกระต่ายกับเต่า	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันอังคาร		- เรื่องอี๋อ่างกับวัว	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันพุธ		- เรื่องกบเลือกนาย	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
	วันพฤหัสบดี		- เรื่องราชสีห์กับหนู	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ - สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้
	วันศุกร์		- เรื่องกากับเหยือกน้ำ	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ - สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้

8.การวิเคราะห์ข้อมูล

1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือและข้อมูล

1.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางการพูด โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (บุญเชิดท ภิญโญอนันตพงษ์. 2526: 89)โดยคำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบวัดกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาอำนาจจำแนกของแบบวัดรายข้อ โดยใช้การวิเคราะห์พันธ์รายข้อกับคะแนนข้ออื่น ๆ ที่เหลือจากสูตร (บุญเชิดท ภิญโญอนันตพงษ์. 2526: 258) ดังนี้

เมื่อ r = แทน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

I = แทน คะแนนรายข้อ

T = แทน คะแนนรวมของข้ออื่น ๆ เหลือ

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการพูด โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha) (บุญเชิดท ภิญโญอนันตพงษ์. 2521: 291) ดังนี้

เมื่อ r แทน ความเชื่อมั่นของแบบวัด

k แทน จำนวนข้อของวัดทั้งหมด

s แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดรายข้อ

s แทนคะแนนความแปรปรวนของแบบวัดทั้งฉบับ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความสามารถทางการพูด ก่อนและหลังการจัด
กิจกรรมการเล่นิทานอีสป

$$t = \frac{\bar{D}}{S}$$

เมื่อ t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ใน t- distibiton
D	แทน ค่าความแตกต่างของคะแนน
N	แทน จำนวนคู่ของคะแนนความแตกต่าง
D	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่าง
	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์ ในการวิจัยครั้งนี้มีผลวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 พัฒนากิจกรรมการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่นนิทานอีสป

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนากิจกรรมการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่นนิทานอีสป

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนากิจกรรมการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่นนิทานอีสป

แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการพัฒนากิจกรรมการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่นนิทานอีสป

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	4.88	4.417
หลังเรียน	8.46	3.627

จากตารางที่ 1 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนการพัฒนากิจกรรมการพูดของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่ากิจกรรมการเล่นนิทานอีสป ทำให้เด็กปฐมวัยมีการพัฒนากิจกรรมการพูดสูงขึ้น เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่าเมื่อจัดกิจกรรมการเล่นนิทานอีสปนี้ เด็กปฐมวัยมีคะแนนการพัฒนากิจกรรมการพูดสูงขึ้น

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนากิจกรรมการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่นนิทานอีสป

ตารางแสดงการเปรียบเทียบการพัฒนากิจกรรมทางด้านการพูด ของเด็กปฐมวัย ด้วยนิทานอีสป

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 หลังเรียน	8.46	41	3.627	.566
ก่อนเรียน	4.88	41	4.417	.690

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 POSTEST & PRETEST	41	-.619	.000

Paired Samples Test

		Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
				Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
					Lower	Upper			
Mean	Std. Deviation								
Pair 1	POSTEST - PRETEST	3.59	7.246	1.132	1.30	5.87	3.168	40	.003

พบว่าเด็กปฐมวัย มีการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาหลังเรียนต่างจากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .003 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้ว คะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยเฉลี่ย 7.246 คะแนน แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเล่นิทานอีสปนี้ ทำให้นักเรียนมีคะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาสูงขึ้น $7.246 + 3.59$ คะแนน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์โลกในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือ นักเรียนชาย - หญิง อายุ 2-3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ทั้งหมด 41 คน โดยมีกลุ่มเป้าหมายดังนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตุม จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวตะแบง จำนวน 6 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลจักราช จำนวน 9 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะ จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์ จำนวน 3 คน ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านโพหนอง จำนวน 4 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางมั่ง จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองมะค่า จำนวน 5 คน

กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

นวัตกรรมในการวิจัยครั้งนี้คือ การใช้กิจกรรมการเล่านิทานโดยมีแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ เรื่องนานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำ ราชสีห์กับหนู อิงอ่างกับวัว กบเลือกนาย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินทักษะการพูด(เพื่อประเมินทักษะการพูดก่อนการจัดกิจกรรม)การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 1 สัปดาห์ รวม 5 วัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป และ เปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้ สรุปการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนการพัฒนาทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่ากิจกรรมการเล่านิทานอีสป ทำให้เด็กปฐมวัยมีการพัฒนาทักษะด้านการพูดสูงขึ้น เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่าเมื่อจัดกิจกรรมการเล่นนิทานอีสปนี้ เด็กปฐมวัยมีคะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดสูงขึ้น
2. พบว่าเด็กปฐมวัย มีการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาหลังเรียนต่างจากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .003 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้ว คะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยเฉลี่ย 7.246 คะแนน แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปนี้ ทำให้นักเรียนมีคะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาสูงขึ้น 7.246+3.59 คะแนน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปรายดังนี้ ผลการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป พบว่าเด็กปฐมวัย มีพฤติกรรมการพูดดีขึ้น แสดงให้เห็นว่านิทานอีสปมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางด้านการพูดของเด็ก การฟังนิทานของเด็กปฐมวัยยังแสดงให้เห็นว่าเด็กได้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อและการพูดได้อย่างสนุกสนาน การเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทุกวัน เด็กสามารถพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ ภาษา สังคม บุคลิกภาพ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หนังสือนิทานเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมการเล่าเรื่องราวตามจินตนาการ ผู้ฟังมีการตอบสนองในการฟังนิทาน อยากรับรู้เรื่องราวให้ผู้อื่นฟัง และสามารถบอกเรื่องราวในนิทานได้ สามารถบอกให้ผู้อื่นเข้าใจในเรื่องราวที่ตนเองเล่า และมีจินตนาการฟังนิทานที่ผู้อื่นเล่าให้ฟัง หากอยากให้เด็กฉลาดหลักแหลมต้องเล่านิทานให้เขาฟัง และหากอยากให้เขาฉลาดหลักแหลม ต้องเล่านิทานให้เขาฟังมาก ๆ การเล่านิทานซ้ำ ๆ จะช่วยให้การเชื่อมต่อของเซลล์สมองมีประสิทธิภาพมากขึ้นมีจินตนาการ การคิด การพูดได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น นิทานอีสปจึงเป็นส่วนหนึ่งของการคิดและพูดนำไปสู่การเขียน อยากรับรู้เรื่องราวในแต่ละเรื่อง ได้ ผู้เล่าจึงต้องให้เด็กได้ดูหนังสือนิทานแล้วเล่าสิ่งที่ตัวของผู้อ่านอยากบอกเล่าให้ผู้อื่นฟังเป็นการพัฒนาการทางด้านการพูดให้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่พบจากงานวิจัย

- เด็กมีพัฒนาการทางด้านการสื่อสารกับผู้อื่นได้ชัดเจนขึ้น
- การจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปโดยใช้รูปภาพประกอบที่หลากหลายเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น
- เด็กส่วนใหญ่มีความสนใจ และร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน
- เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นออกมาทางด้านการพูดได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

- นิทานอีสปสามารถนำไปใช้กับกิจกรรมได้หลายกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน
- จากการที่ได้จัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสป ทำให้เด็กเกิดสิ่งเร้าและดึงดูดความสนใจ และเกิดการตอบโต้ทางการพูดดีขึ้น
- การเลือกหนังสือนิทานควรมีสีสันสวยงามหน้าสนใจเหมาะสมกับวัย
- ผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียนควรนำผลงานไปเผยแพร่ให้กับผู้สอนท่านอื่น ๆ นำไปใช้เป็นแนวในการทำวิจัยในชั้นเรียนในโอกาสต่อไป

ภาคผนวก ก

คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

หลักการและเหตุผล

การพูดนับเป็นทักษะหนึ่งของภาษา การพูดเป็นทักษะในการสื่อความหมายซึ่งเป็นทักษะการคิดพื้นฐาน ที่บอกแน่นอนว่าจะพูดเพื่อถ่ายทอดความคิดเกี่ยวกับอะไรและเพื่ออะไร การจัดโครงสร้างของสิ่งที่พูดได้ถูกต้องครบถ้วน การจัดลำดับความคิดของเรื่องที่จะพูดได้ต่อเนื่องและสอดคล้องกันการเลือกวิธีนำเสนอ และสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการพูด การเรียบเรียงไว้เพื่อนำเสนอความคิดของตนออกมาตามลำดับต่อเนื่องครอบคลุมประเด็นสำคัญและมี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี : 2540 : 33) การจัดการเรียนรู้โดยเด็กอาจเรียนรู้คำศัพท์ผ่านทางนิทาน เพราะนิทาน คือ โลกแห่งจินตนาการ และเป็นสะพานที่ใช้ถ่ายทอดความรัก ความอบอุ่นจากพ่อและแม่สู่เด็ก ตลอดจนเป็นตัวกระตุ้นเร้าความสนใจใฝ่หาความรู้ของเด็กได้เป็นอย่างดี กิจกรรมการเล่านิทานอีสป เป็นกิจกรรมหนึ่งที่เด็กได้ฟังแล้ว เกิดจินตนาการ ด้วยภาพที่มีสีสันสดใส ประกอบกับน้ำเสียงของผู้เล่า สีส่า ท่าทางของผู้เล่า โดยครูมีบทบาทในการช่วยเตรียมสื่อ และจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินกิจกรรม โดยเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจกรรม

จุดมุ่งหมาย

เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด ได้แก่ การบอกชื่อและสิ่งของการบอกความต้องการของตนเอง การเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

หลักการจัดกิจกรรม

1. จัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสป ในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นระยะเวลา 5 วัน ได้แก่ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ วันละ 20 นาที
2. เลือกนิทานที่จะนำมาเล่า ให้มีลักษณะเหมาะสำหรับการส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย โดยแต่ละเรื่องจะมีเนื้อหาใกล้เคียงกับหน่วยการเรียนรู้และเป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก มีทั้งหมด 5 เรื่อง
3. ลักษณะของกิจกรรม เด็กจะมีส่วนร่วมในการฟังและเล่านิทานต่อจากครู โดยใช้สื่อที่ครูจัดเตรียมประกอบการเล่า เพื่อดึงดูดความสนใจ และกระตุ้นให้เด็กอยากพูด ได้แสดงความคิดเห็นตามจินตนาการของตนเอง

วิธีดำเนินกิจกรรม

ประกอบไปด้วยขั้นตอนต่างๆดังนี้

ขั้นตอนการเล่านิทานอีสป

ขั้นนำ (ประมาณ 5 นาที)

ครูนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมโดยเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ดังนี้ การท่องคำคล้องจอง การใช้ปริศนาคำทาย และร้องเพลงเพื่อให้เด็กสงบและมีสมาธิเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นเล่านิทาน (ประมาณ 10 นาที)

ครูเล่านิทานโดยใช้สื่อประกอบการเล่า เช่นหนังสือนิทานอีสป รูปภาพจากนิทานอีสปเป็นต้น ในระหว่างการเล่ามีการสนทนาซักถาม หรือให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่า เช่น ช่วยบอกว่าเห็นอะไรในนิทาน หากพบเจอแล้วควรทำอะไร เป็นต้น เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป ตามจุดประสงค์ของการเล่านิทานเรื่องนั้น

ขั้นสรุป (ประมาณ 5 นาที)

เด็กและครูร่วมกันสนทนา สรุปเนื้อหาของนิทาน และร่วมกันทำกิจกรรมทบทวนนิทานที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง เช่น ครูเตรียมสื่อแผ่นภาพ พร้อมกับตั้งคำถามให้เด็กได้พูดคุย ซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน และกระตุ้นให้เด็กช่วยกันตอบว่าภาพที่เห็นคือภาพอะไร กำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปครูสรุปกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตความสามารถทางการพูด 3 ด้าน คือ บอกชื่อและสิ่งของการบอกความต้องการของตนเอง และการเล่าเรื่องราวสั้นๆได้ สังเกตการตอบคำถาม การใช้คำถาม และความสนใจในการทำกิจกรรม
2. วัดความสามารถทางการพูด โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป

บทบาทครู

ในการการเล่านิทานอีสป ครูมีบทบาท ดังนี้

1. ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์การเล่านิทานอีสป
2. จัดเตรียมสื่อ หนังสือนิทานอีสปแผ่นภาพ และอุปกรณ์ที่จะใช้ในการเล่านิทานให้เพียงพอต่อความต้องการของเด็ก และคอยดูแลความเรียบร้อยในระหว่างทำกิจกรรม
3. สร้างข้อตกลงเบื้องต้นกับเด็กเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวในขณะฟังนิทาน
4. ระหว่างดำเนินกิจกรรมการเล่านิทานอีสป ครูควมใช้คำพูดหรือคำถามกระตุ้นให้เด็กได้พูดหรือตอบคำถามดังที่กำหนดไว้ในแผนตามจุดประสงค์ของการเล่านิทานแต่ละเรื่อง
5. สังเกตพฤติกรรมให้เด็กร่วมกิจกรรมทุกคน และให้ความสำคัญกับเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน

บทบาทเด็ก

ครูควรอธิบายขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมให้เด็กทราบ ดังต่อไปนี้

- 1. ปฏิบัติตามข้อตกลงในการฟังนิทาน และร่วมกิจกรรมเล่านิทาน สนทนาและตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทาน
- 2. เด็กเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานอีสร่วมตอบคำถามแผนภาพที่เด็กได้เห็น
- 3. เมื่อใกล้หมดเวลา เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์และสื่อประกอบการเล่านิทานต่างๆ เข้าที่ให้เรียบร้อย

ตัวอย่างแผนกำหนดการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

สัปดาห์	วันที่ทำการทดลอง	เรื่อง	การจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป	
			เรื่อง	ทักษะการพูดที่เน้น
1	วันจันทร์	นานาสัตว์โลก	- เรื่องกระต่ายกับเต่า	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันอังคาร		- เรื่องอู้งากับวัว	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันพุธ		- เรื่องกบเลือกนาย	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
	วันพฤหัสบดี		- เรื่องราชสีห์กับหนู	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ -สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้
	วันศุกร์		- เรื่องกากับเหยือกน้ำ	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ -สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ 1 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลกนิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า ระดับชั้น
ปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เวลา 20 นาที
สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปสามารถบอกชื่อและ
สิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “เต่า” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลงเต่า

เต่าเอ๋ยเต่า เต่ามันมีสี่ขา สี่ตีนเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

เต่าเอ๋ยเต่า เต่ามันมีสี่ขา สี่ตีนเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

เต่าเอ๋ยเต่า เต่ามันมีสี่ขา สี่ตีนเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

เต่าเอ๋ยเต่า เต่ามันมีสี่ขา สี่ตีนเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

3.2 ชั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสปเรื่อง กระต่ายกับเต่า ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูด สอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
ณ ป่าใหญ่แห่งหนึ่ง กระต่ายตัวหนึ่งมักชอบโอ้อวดว่า ตนเป็นผู้ที่วิ่งได้เร็วที่สุด อยู่มาวันหนึ่งกระต่ายเห็นเต่า กำลังคลานตัวมด้อยอย่างช้าๆ กระต่ายจึงหัวเราะเยาะ แล้วพูดว่า “ นี่เจ้าเต่า ถ้าเจ้าเดินช้าอย่างนี้ แล้วเมื่อไร จะกลับถึงบ้านล่ะนี่” เต่าจึงตอบกลับไปในทันทีว่า “ถึงช้าจะเดินช้า แต่ช้าก็ กลับถึงบ้านทุกวัน เรามาลองวิ่งแข่งกันมัยละ แล้วช้า จะเอาชนะเจ้าให้ดู” กระต่ายนั้นมั่นใจว่าเต่าไม่มีทางเอาชนะตนได้เป็นแน่จึง รับคำท้า วันรุ่งขึ้นสัตว์ต่างๆ ก็พร้อมใจพากันมาดูการ วิ่งแข่งขันระหว่างกระต่ายกับเต่า เมื่อการแข่งขันได้เริ่ม ขึ้น กระต่ายวิ่งอย่างสุดฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงเส้นชัย ส่วน เต่าก็พยายามคลานไปเรื่อยๆ ในขณะที่กระต่ายวิ่งไปจนใกล้จะถึงเส้นชัยแล้วก็คิดว่า ถึงอย่างไรเสียตนก็ต้องเป็นผู้ชนะแน่นอน กระต่ายจึง นิ่งพักอยู่ที่ต้นไม้และเผลอหลับไป ส่วนเต่าก็คลาน ตัวมด้อยจนมาถึงเส้นชัย กระต่ายเมื่อตื่นขึ้นมาก็มอง ซ้ายมองขวาแล้วรีบวิ่งไปยังเส้นชัยด้วยความเร็ว แต่ก็ สายเกินไปเสียแล้ว เพราะสัตว์ป่าทั้งหลายกำลังแสดง ความยินดีกับเต่าที่เป็นผู้ชนะ	- เด็กๆ รู้มั๊ย ว่าสัตว์ตัวนี้คือตัวอะไรระหว่างเต่า กับกระต่าย(ครูชี้ไปที่ตัวกระต่าย) - แล้วตัวนี้ละ (ครูชี้ไปที่ตัวเต่า) - เด็กๆ คิดว่าใครเดินช้าจะระหว่างเต่า กับกระต่าย - เมื่อครู สัตว์ตัวไหนชนะ - และสัตว์ตัวไหนแพ้

3.3 ชั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร(ครูชูแผ่นภาพ เต่าให้เด็กดู)
 - ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพกระต่ายให้เด็กดู)
 - แล้วภาพที่สัตว์ต่างๆ จับกันอยู่ คือภาพอะไร (ครูชูแผ่นภาพเชือกที่สัตว์จับซึ่งเป็นเส้นชัยให้ดู)

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “เต่า”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า
- แผ่นภาพสัตว์และสิ่งของ เช่น ภาพเต่า ภาพกระต่าย ภาพเชือก เป็นต้น

5. การประเมินผล

5.1. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด

1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับคุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

แผนที่.....1.....หน่วย.....นานาชาติทั่วโลก..... นิทานเรื่อง กระต่ายกับเต่า

ผลการจัดประสบการณ์

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ 2 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลกนิทานอีสป เรื่อง อี๋อ่างกับวัว
ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เวลา 20 นาที
สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปสามารถบอกชื่อและ
สิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “อี๋อ่าง” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลง อี๋อ่าง

อี๋อ่างมันนั่งข้างโอ่ง มานั่งหลังโอ่งจะคอยกินนม

เด็กเอ๋ยเจ้าอย่าพูดปด เด็กเอ๋ยเจ้าอย่าพูดปด

จะกลายเป็นนมดอาหารอี๋อ่าง

3.2 ขั้นเล่นนิทาน

ครูเล่านิทานอีสปเรื่องอี๋อ่างกับวัว ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรก
ไปในระหว่างเล่นนิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
ณ หนองน้ำริมทุ่งนา วัวตัวหนึ่งเดินมากินน้ำและ เหยียบโดนลูกอี๋อ่างตายไปหลายตัว เมื่อแม่อี๋อ่าง	

กลับมา ลูก ๆ ก็รีบเล่าให้แม่ฟังด้วยความตื่นกลัวว่า " แม่จำเมื่อก็มีตัวอะไรไม่รู้ สูงใหญ่ทะมึนเหยียบพวกเราตายไปตั้งหลายตัว น่ากลัวมากเลยจ๊ะ " แม่เอียงอ่างได้ฟังก็สูดลมพองตัวให้ใหญ่ขึ้นแล้วถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า " ตัวใหญ่เท่านี้ไหม? " ลูกเอียงอ่างบอกว่า " ใหญ่กว่านี้อีกจะแม่ " แม่เอียงอ่างจึงพองตัวขึ้นอีก ลูก ๆ ก็ตอบว่า " ยังใหญ่ไม่ถึงครึ่งเลยแม่ " แม้ว่าแม่เอียงอ่างจะพยายามพองตัวขึ้นเท่าไร แต่ลูก ๆ ก็ยังส่ายหน้าว่ายังใหญ่ไม่ถึงครึ่ง แม่เอียงอ่างนึกฉุนเฉียวจึงพองตัวขึ้นสุดแรงเกิดจนตัวเองทนไม่ไหวต้องแตกตายที่ริมหนองน้ำแห่งนั้น	- เมื่อสักครู่นี้เอียงอ่าง ไปพบใครมา - แม่เอียงอ่างตัวใหญ่เท่าหัวหรือยัง - แม่เอียงอ่างทำไมถึงตาย
---	---

3.3 ขั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ เอียงอ่างให้เด็กๆ ดู)
- ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพหัวให้เด็กๆ ดู)
- แล้วภาพต้นไม้ต้นนี้มีชื่อว่าอะไร ใครตอบได้บ้าง (ครูชูแผ่นภาพใบไม้และดอกบัวให้เด็กๆ ดู)

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “เอียงอ่าง”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง เอียงอ่าง
- แผ่นภาพสัตว์และต้นไม้

5. การประเมินผล

5.1. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดยุติชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับคุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์
การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....
แผนที่.....2.....หน่วย.....นานาสัตว์โลก..... นิทานเรื่อง อี้งอ่างกับวัว

ผลการจัดประสบการณ์

.....
.....
.....
.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....
.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....
.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ 3 สาระการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลกนิทานอีสป เรื่อง กบเล็กกนาย ระดับชั้นปฐมวัย

2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เวลา 20 นาที

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สาระสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปสามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “กบ” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

กบร้องปวดท้อ

กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง

ที่กบมันร้องก็เพราะว่าท้อมันปวด

ท้อเอ๋ยทำไมจึงปวด ท้อเอ๋ยทำไมจึงปวด

ที่ท้อมันปวดก็เพราะว่าข้าวมันดิบ

ข้าวเอ๋ยทำไมจึงดิบ ข้าวเอ๋ยทำไมจึง

ที่ข้าวมันดิบก็เพราะว่าไฟมันดับ

ไฟเอ๋ยทำไมจึงดับ ไฟเอ๋ยทำไมจึงดับ

ที่ไฟมันดับก็เพราะว่าฟืนมันเปียก

ฟืนเอ๋ยทำไมจึงเปียก ฟืนเอ๋ยทำไมจึงเปียก

ฝนเอ๋ยทำไมจึงตก ฝนเอ๋ยทำไมจึงตก

ที่ฝนมันตกก็เพราะว่ากบมันร้อง

กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง

ที่กบมันร้องก็เพราะว่าท้อมันปวด

3.2 ชั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสปเรื่องกบเลือกนาย ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูด สอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
ณ ทะเลสาบแห่งหนึ่งอันอุดมสมบูรณ์ มีกบฝูงหนึ่งอาศัยอยู่อย่างมีความสุข วันหนึ่งพวกมันปรึกษากันว่าน่าจะมียกษัตริย์มาปกครอง พวกมันจึงไปร้องขอต่อเทพจูปีเตอร์ เทพจูปีเตอร์จึงได้โดยxonไม้ก้อนหนึ่งลงมาในทะเลสาบแห่งนี้ พวกกบต่างตื่นเต้นดีใจพากันขึ้นไปร้องเพลงต้อนรับบ่ากันอยู่บนท่อนไม้ นั้น หลายวันต่อมาพวกกบต่างเบื่อบาราชxonไม้ที่ได้แต่ลอยน้ำไปมา จึงไปวิงวอนขอให้เทพจูปีเตอร์ส่งยกษัตริย์มาให้ใหม่อีกครั้ง เทพจูปีเตอร์จึงได้ส่งปลาไหลลงมา แต่ปลาไหลก็เอาแต่มุดอยู่ในรูพวกมันจึงได้ไปร้องขอต่อเทพจูปีเตอร์อีกครั้ง คราวนี้เทพจูปีเตอร์ได้ส่งนกกระสาลงมา นกกระสาได้ไล่จิกกินกบไปที่ละตัวๆ ทุกวันจนกบแทบไม่เหลือ ส่วนกบที่เหลือก็ไปร้องขอต่อเทพจูปีเตอร์อีกครั้ง เทพจูปีเตอร์นั้นด้วยความรำคาญพวกกบจึงกล่าวว่า “หากพวกเจ้าไม่พอใจในความเป็นอยู่แบบเดิม พวกเจ้าก็จงทนเผชิญกับหายนะที่ร้องขอกันต่อไปเถอะ	- ท่อนไม้มีชีวิตหรือไม่ ขยับได้มั๊ย - ภาพนี้ ปลาไหลมุดเข้าไปอยู่ที่ไหนคะ - กบไปขอพรจากใคร - นายคนสุดท้ายเป็นใคร

3.3 ขั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพกบ ให้เด็กดู)
 - ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพนกกระสาให้เด็กดู)
 - ภาพที่ 3 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพปลาไหลให้เด็กดู)
- หากเด็กๆ รู้สึกหิวเด็กๆ จะกินอะไรเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง เหมือนนกกระสา กินกบเป็นอาหาร (ครูชูแผ่นภาพข้าวราดแกง กับลูกอมให้เด็กดู)

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “กบ”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง กบเลือกนาย
- ภาพยนตร์และสิ่งของ

5. การประเมินผล

51. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ☒ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับคุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
		ผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

แผนที่.....3.....หน่วย.....นานาชาติทั่วโลก..... นิทานอีสปเรื่อง กบเลือกนาย

ผลการจัดประสบการณ์

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ 4 สาระการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลกนิทานอีสป เรื่อง ราชสีห์กับหนู
ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เวลา 20 นาที
สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สาระสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปสามารถบอกชื่อและ
สิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “สิงโตเจ้าป่า” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลงสิงโตเจ้าป่า

สิงโต สิงโต เจ้าป่า ไปทำอะไรมาผมแพ้รุ่งรัง

อยากสู้จริงสู้จริง อยากสู้จริงสู้จริง

L I O N โลอัน สิงโต

3.2 ขั้นเล่นิทาน

ครูเล่านิทานอีสปเรื่องราชสีห์กับหนู ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรก
ไปในระหว่างเล่นิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
มีราชสีห์ตัวหนึ่งนอนพักผ่อนยามบ่ายอย่างมีความสุข แต่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะมีหนูตัวหนึ่งขึ้นมามีงูได้ ตามล่าตัวโดยไม่รู้ว่าเป็นร่างของเจ้าป่า ราชสีห์ใช้อุ้งเท้า ตะครุบเอาไว้ด้วยความโกรธเกรี้ยว	

ขณะจะลงมือสังหารหนูนั้นเองก็ได้ยินเสียงหนูกล่าวคำวิวอนขึ้นว่า“ท่านผู้เป็นราชาแห่งสัตว์ทั้งปวง ได้โปรดไว้ชีวิตข้าสักครั้งเถิดท่าน เพราะตัวข้านี้ทำผิดไปโดยหาไม่รู้ ตัวข้านี้มิได้มีเจตนาดูหมิ่นท่านแม้แต่อย่างใด” “ฮิ..ก็ได้ ในเมื่อเจ้าไม่ได้มีเจตนาข้าก็จะปล่อยไปสักครั้งหนึ่งแล้วเจ้าอย่ามาทวงใจอีกล่ะ” ราชสีห์ไม่อยากได้ชื่อว่ารังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าจึงยอมเลิกว่า “บุญคุณในครั้งนี้อาจจะไม่ลืมเลยตราบชั่วชีวิตของข้า หากมีโอกาสในวันหน้าข้าต้องตอบแทนท่านอย่างแน่นอน ถ้าท่านมีเรื่องเดือดร้อนอันใดหละก็โปรดส่งเสียงคำราม ข้าจะรีบมาหาท่านในทันที” “ฮะ..ฮะ..ฮะ..” ราชสีห์หัวเราะลั่นป่า “สัตว์ตัวเล็กๆ เช่นเจ้าจะทำอะไรให้ข้าได้ไป..รีบไปให้พ้นข้าจะได้นอนต่อเสียที” หลังจากนั้นไม่นาน ในขณะที่ราชสีห์ออกล่าเหยื่อเกิดพลาดทำเสียที่ไปติดกับบ่วงของนายพรานเข้า ดิ้นอย่างไก็ไม่สามารถหลุดออกไปได้จึงได้ส่งเสียงร้องลั่นป่า หนูจำเสียงของราชสีห์ได้จึงรีบมาช่วยกัdb่วงของนายพรานจนขาด ราชสีห์จึงได้เป็นอิสระอีกครั้ง	- หนูตายมัยคะ - แล้วเกิดอะไรขึ้นกับสิงโตหนูจึงมาช่วยไว้ - หนูช่วยสิงโตได้มัย
--	--

3.3 ขั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครุถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ สิงโตให้เด็กดู)
 - ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพหนูให้เด็กดู)
 - แล้วภาพที่เด็กๆ เห็นภาพนี้คือภาพใคร (ครูชูแผ่นภาพนายพรานให้ดู)
 - เมื่อเด็กพบเจอสิงโต เด็กๆ จะทำอะไร (ครูยกภาพสิงโตให้เด็กดู)
 - นิทานเรื่องนี้ชื่อเรื่องว่าอะไร

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “สิงโต เจ้าป่า”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง ราชสีห์กับหนู
- ภาพภาพสัตว์และสิ่งของ

5. การประเมินผล

51. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด

1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับคุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบ
		ผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์
การจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....
แผนที่.....4.....หน่วย.....นานาชาติทั่วโลก..... นิทานเรื่อง ราชสีห์กับหนู

ผลการจัดประสบการณ์

.....
.....
.....
.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....
.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....
.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ 5 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลกนิทานอีสป เรื่อง กากับเหยือกน้ำ ระดับชั้น
ปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เวลา 20 นาที

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปสามารถบอกชื่อและ
สิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “นกน้อย” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลงนกน้อย

นกตัวน้อย บินไปบินมา
ชอบร้องเพลง หากันและกัน
ร้องจ๊ับๆ ร้องเรียกกันทั้งวัน
บินกันไปเพลิดเพลิน สุขใจ
บินให้ถึงเมฆขาว ทำรังบนต้นไม้
ร้องเพลง สะบัดหางไปมา
บินกันไปเพลินๆ หากินจนค่ำ
แล้วตะวันตกดิน บินกลับรัง

3.2 ขั้นเล่นนิทาน

ครูเล่านิทานอีสปเรื่องกากับเหยือกน้ำ ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูด
สอดแทรกไปในระหว่างเล่นนิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
วันหนึ่งในฤดูแล้ง น้ำตามหนองน้ำและลำธารต่างก็แห้งขอดลงไปหมด มีกาดัวหนึ่งซึ่งยังไม่ได้กินน้ำแม่แต่หยดเดียวเลยทั้งวัน มันกระหายน้ำเป็นอย่างมากจนแทบไม่มีเรี่ยวแรงจะบินไปไหนได้อีก แต่โชคดีที่มันเพิกเฉยเหลือบไปเห็นเหยือกน้ำใบหนึ่งตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ กาไม่รอช้ารีบบินไปดูในทันที กาพบว่าเหยือกน้ำใบนั้นทั้งสูงและมีปากแคบ โดยภายในเหยือกนั้นก็เหลือน้ำอยู่น้อยเต็มที กาจึงครุ่นคิดหาวิธีการที่จะกินน้ำในเหยือกนั้น ทั้งพยายามแหงจะยอปากของมันลงไป และพยายามผลักเหยือกน้ำให้ล้มลง แต่มันก็ไม่มีเรี่ยวแรงพอ ไม่ว่าจะอย่างไรจนแล้วจนเล่ามันก็ยังไม่สามารถกินน้ำในเหยือกได้สักที เมื่อคิดได้เ็นที่สุดมันก็ตัดสินใจไปคาบก้อนกรวดมาใส่ลงไปในเหยือกทีละก้อนๆ จนระดับน้ำภายในเหยือกค่อยๆ สูงขึ้นถึงคอเหยือก แล้วกาก็ได้กินน้ำในเหยือกนั้นอย่างสมใจ	- นกกาบินมาเหนื่อยๆ นกกาหิวหรืออยากกินอะไร - นกกาทำอะไรใส่เหยือก

3.3 ขั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครุถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ นกกาให้เด็กดู)
 - ภาพนี้ เด็กๆ รู้มัยว่าคืออะไร (ครูชูแผ่นภาพเหยือกน้ำให้เด็กดู)
 - ภาพนี้นกกา กำลังทำอะไร (ครูชูแผ่นภาพนกกาคาบก้อนหินใส่เหยือกน้ำ)
 - นิทานเรื่องนี้ ชื่อเรื่องว่าอะไร

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “นกน้อย”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง กากับเหยือกน้ำ
- แผ่นภาพสัตว์และสิ่งของ

5. การประเมินผล

51. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่นทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด

1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับคุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบ
		ผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

แผนที่.....5.....หน่วย.....นานาชาติโลก..... นิทานอีสปเรื่อง กากับเหยือกน้ำ

ผลการจัดประสบการณ์

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

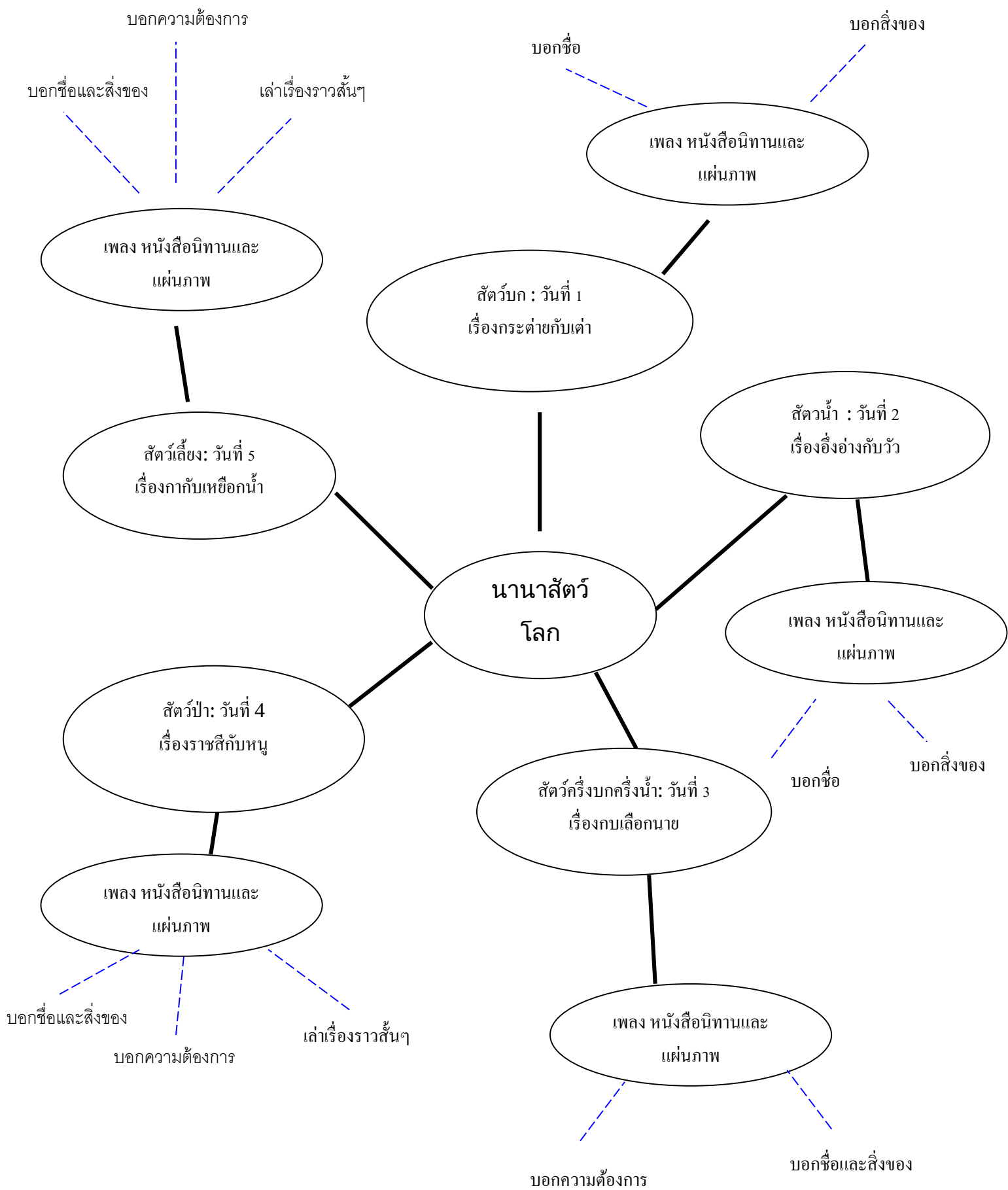
.....

.....

ผู้ตรวจ

(.....)

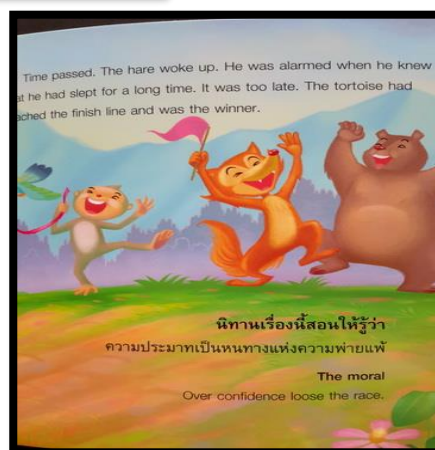
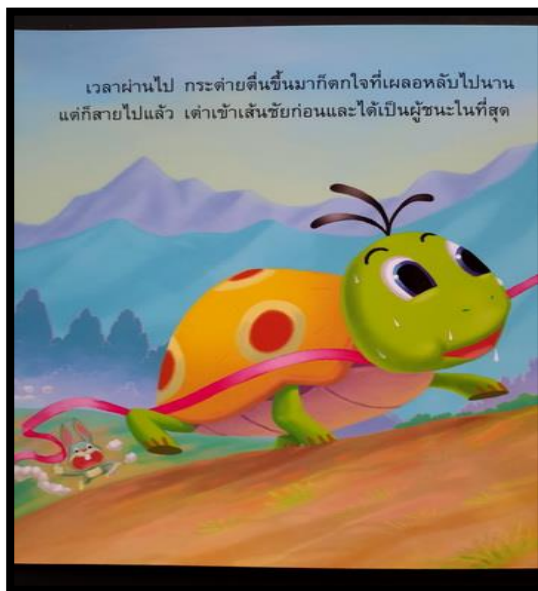
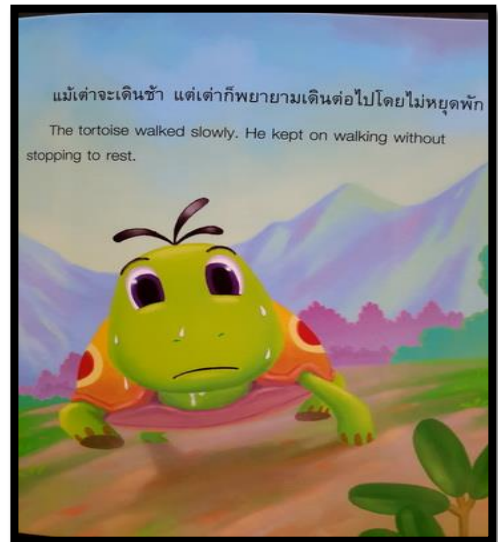
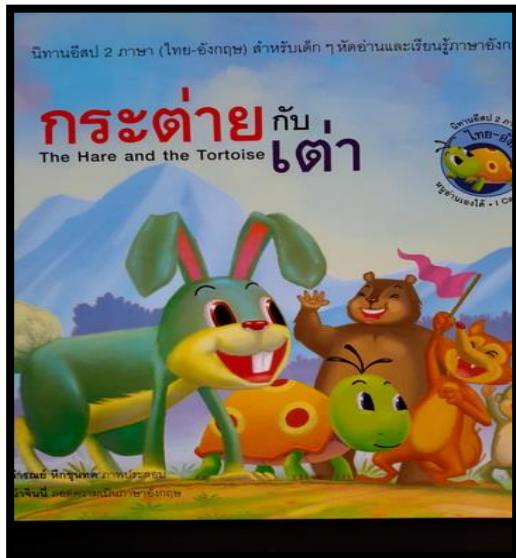
แผนภูมิแสดงการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

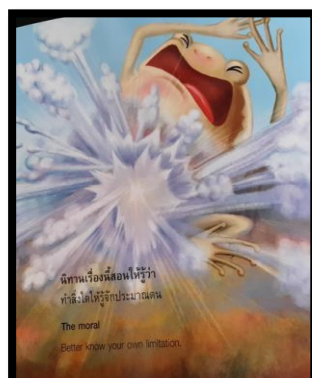
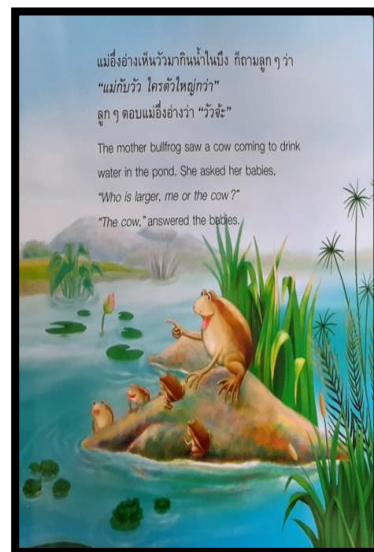
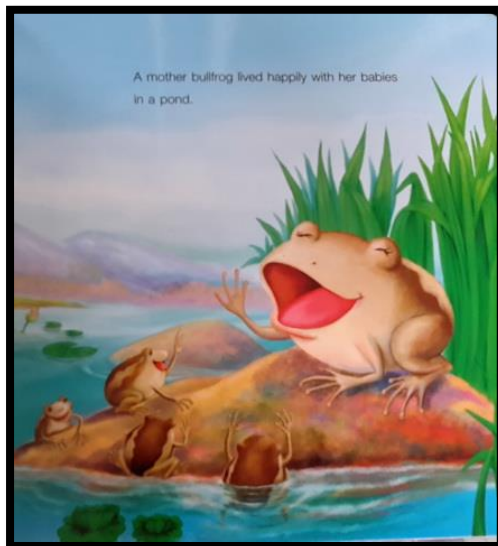
ภาคผนวก ข

ตัวอย่างหนังสือนิทานอีสป

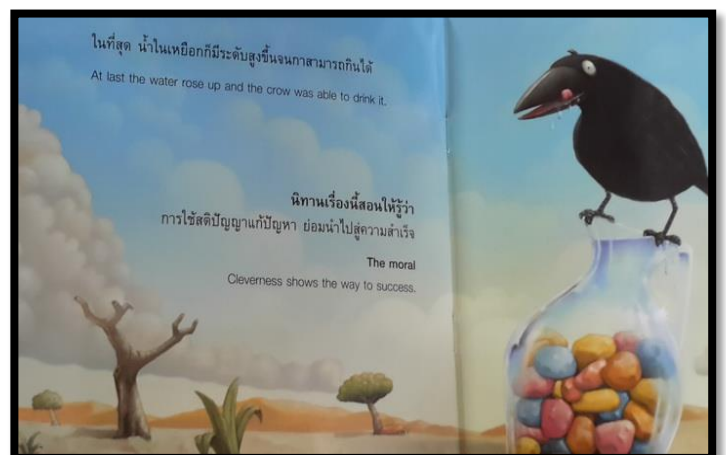
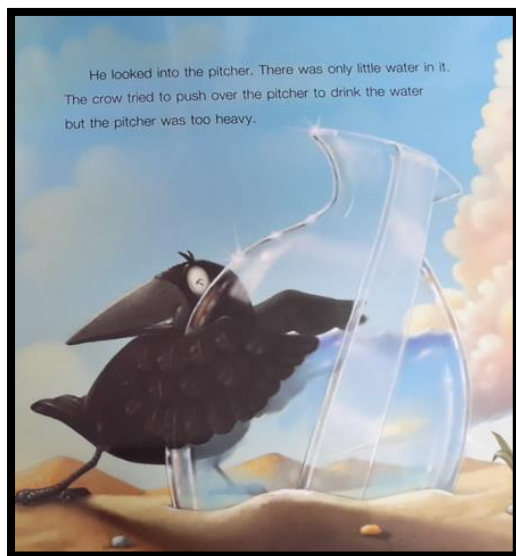
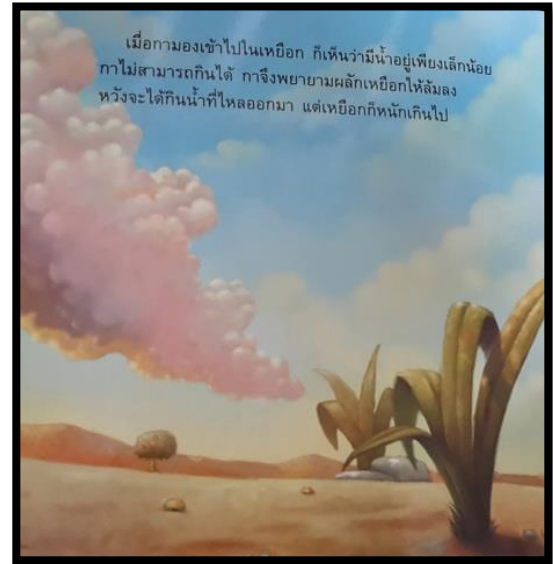
นิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า

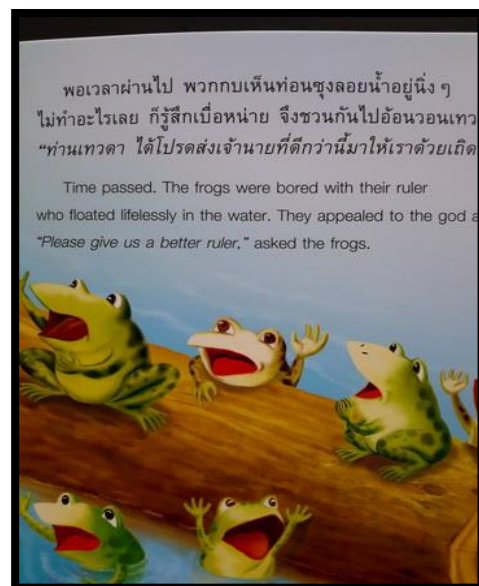
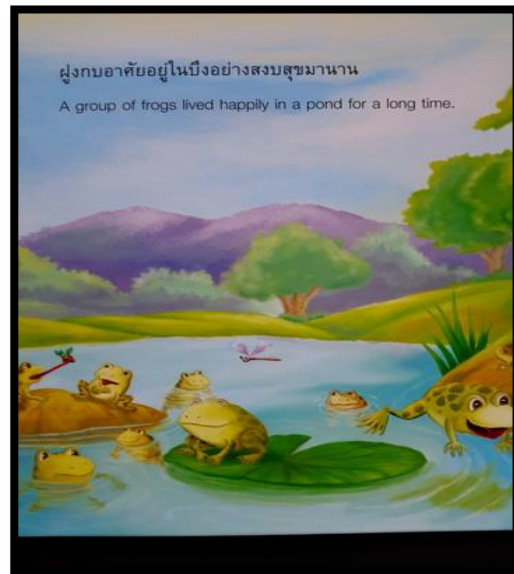
นิทานเรื่องอึ่งอ่างกับวัว

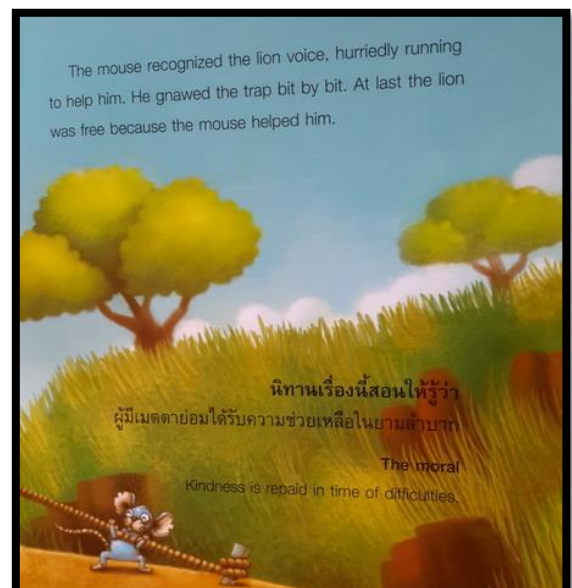
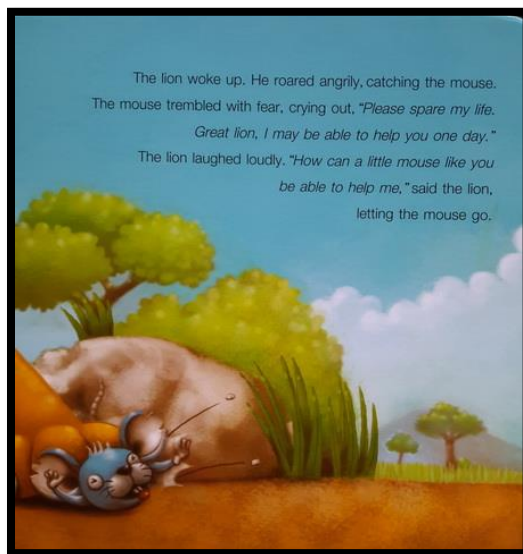
นิทานเรื่องกากับเหยือกน้ำ

นิทานเรื่องกบเลือกนาย

นิทานเรื่องราชสีห์กับหนู

ภาคผนวก ค

แบบประเมินทักษะการพูด

(เพื่อประเมินทักษะการพูดก่อนการจัดกิจกรรม)

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
2. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน			คะแนนรวม	เฉลี่ย	สรุปการประเมิน
		สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้	สามารถบอกความต้องการของตนเองได้	สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้			
		4	4	4	12		
1							
2							
3							
4							
5							

แบบประเมินทักษะการพูด
(เพื่อประเมินทักษะการพูดหลังการจัดกิจกรรม)
การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
2. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน			คะแนนรวม	เฉลี่ย	สรุปการประเมิน
		สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้	สามารถบอกความต้องการของตนเองได้	สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้			
		4	4	4	12		
1							
2							
3							
4							
5							

คู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย

คำแนะนำ

แบบทดสอบนี้ผู้ดำเนินการทดสอบจะทดสอบนักเรียนได้ทีละคน โดยผู้ดำเนินการทดสอบจะอ่านแบบทดสอบให้นักเรียนฟังโดยนักเรียนจะเปิดแบบทดสอบและดูภาพตามคำสั่งของผู้ดำเนินการทดสอบ แล้วทำแบบทดสอบตามคำสั่งที่ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านให้ฟัง ผู้ดำเนินการทดสอบบันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนน

ตอนที่ 1 ความสามารถบอกชื่อและสิ่งของจำนวน 2 ข้อ (ข้อละ 1 นาที) หากนักเรียนทำเสร็จก่อนผ่านไปข้อต่อไปได้

เลย

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด ตอนที่ 1

คะแนน 0 ถ้าตอบไม่ได้ หรือตอบผิด

คะแนน 1 ตอบถูก 1 ข้อ

คะแนน 2 ถ้าตอบถูก 2 ข้อ

ตอนที่ 2 ความสามารถบอกความต้องการของตนเองจำนวน 2 ข้อ (ข้อละ 1 นาที)

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด ตอนที่ 2

คะแนน 0 ถ้าตอบไม่ได้ หรือตอบผิด

คะแนน 1 ถ้าพูดเป็นประโยคได้สอดคล้องกับภาพ 1 ข้อ

คะแนน 2 ถ้าพูดเป็นประโยคได้สอดคล้องกับภาพ 2 ข้อ

ตอนที่ 3 ความสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆจำนวน 2 ข้อ (ข้อละ ไม่เกิน 2 นาที)

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด ตอนที่ 3

คะแนน 0 ถ้าตอบไม่ได้ หรือตอบผิด

คะแนน 1 ถ้าพูดเล่าเรื่องจากภาพได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน ได้ถูกต้อง 1 ข้อ

คะแนน 2 ถ้าพูดเล่าเรื่องจากภาพได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน ได้ถูกต้อง 2 ข้อ

วิธีดำเนินการก่อนทดสอบ

1. ตรวจจำแนกแบบทดสอบให้ครบถ้วนและเขียนชื่อของผู้รับการทดสอบเตรียมไว้ให้พร้อม
2. ศึกษาแบบทดสอบและคู่มือให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดจนเกิดความชำนาญในการใช้แบบทดสอบ
3. จัดสถานที่สอบให้อยู่ในสภาพที่สะดวกสบาย จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เหมาะสมกับผู้รับการทดสอบ

4. เตรียมอุปกรณ์ในการทดสอบดังนี้

4.1 แบบทดสอบและคู่มือทดสอบ อย่างละ 1 ชุด

4.2 ปากกาที่มีคุณภาพดี

5. ก่อนทำการทดสอบจัดให้ผู้รับการทดสอบ ดื่มน้ำและเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย

6. ผู้ดำเนินการทดสอบต้องแสดงความเป็นกันเอง ทำให้ผู้ได้รับการทดสอบไม่กังวล มีความมั่นใจ และ

ร่วมมือทำแบบทดสอบเป็นอย่างดี

วิธีดำเนินการทดสอบ

1. ใช้เวลาในการดำเนินการทดสอบจำนวน 2 วัน และทำการทดสอบเด็กทีละคน

2. ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านคำสั่ง ข้อละ 2 ครั้ง โดยใช้เวลาในการทดสอบ ดังนี้

2.1 แบบทดสอบการพูดบอกชื่อและสิ่งของ ใช้เวลาข้อละ 1 นาที

2.2 แบบทดสอบการพูดบอกความต้องการของตนเองใช้เวลาข้อละ 1 นาที

2.3 แบบทดสอบการพูดเล่าเรื่องราวสั้นๆใช้เวลาข้อละ ไม่เกิน 2 นาที

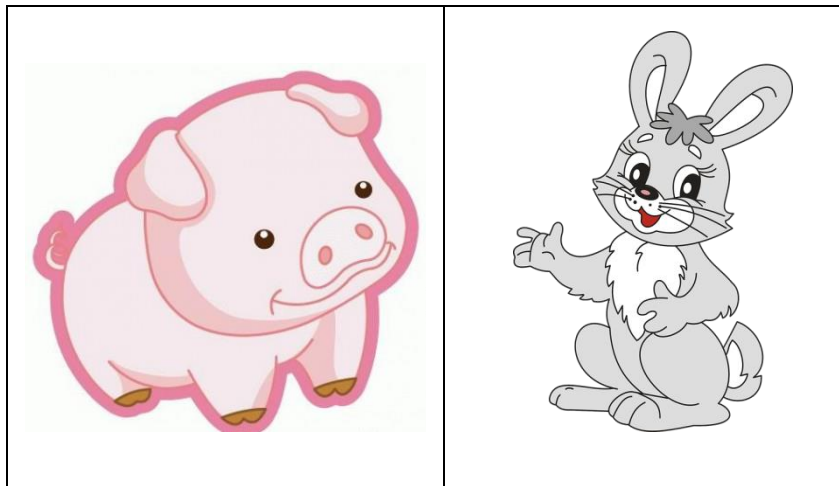
แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย

ด.ช./ด.ญ.....ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถบอกชื่อและสิ่งของ

คำสั่ง ให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดตอบคำถามดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ภาพต่อไปนี้เป็นภาพอะไรบ้าง

ข้อ 2. ภาพต่อไปนี้เป็นภาพอะไรบ้าง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบสถานการณ์ วัดความสามารถการบอกความต้องการของตนเอง

คำสั่ง ให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดตอบคำถามดังต่อไปนี้

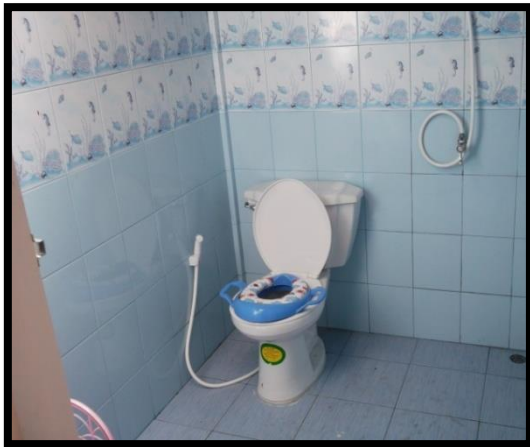
ข้อที่ 1. หากนักเรียนต้องการดื่มน้ำนักเรียนจะใช้ภาชนะอะไรดื่มน้ำได้

☐

แก้ว

☐

ช้อน

ข้อที่ 2. เมื่อนักเรียนปวดปัสสาวะหรืออุจจาระ นักเรียนควรไปที่ห้องใด

☐

ห้องน้ำ

☐

ห้องเรียน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ

คำสั่ง ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วเล่าเป็นเรื่องราวให้สอดคล้องกับภาพ (ใคร ทำอะไร ที่ไหน)

ข้อที่ 1. สัตว์ในภาพคือสัตว์ชนิดใด ทำอะไรที่ไหน?

1.....

ข้อที่ 2. สัตว์ในภาพคือสัตว์ชนิดใด ทำอะไรที่ไหน?

2.....

ภาคผนวก ง

แบบประเมินผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรื่องการจัดกิจกรรมการเล่น

ทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

คำชี้แจง : แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่นทาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสปเพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถาม มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ซึ่งจะทำให้การประเมินความเที่ยงตรงในโดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง

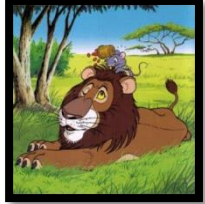
+1 = เห็นว่าคำถามมีความเหมาะสม

0 = ไม่เห็นว่าการคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่

-1 = เห็นว่าการคำถามไม่มีความเหมาะสม

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านว่าข้อคำถามมีความสอดคล้อง หรือถูกต้องเพียงใด

ข้อที่	ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	
ตอนที่ 1. แบบทดสอบวัดความสามารถบอกชื่อและสิ่งของ					
1.1	ภาพต่อไปนี้คือภาพอะไรบ้าง 				
1.2	ภาพต่อไปนี้คือภาพอะไรบ้าง 				
ข้อที่	ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	
ตอนที่ 2. แบบทดสอบสถานการณ์ วัดความสามารถบอกความต้องการของตนเอง					

2.1	หากนักเรียนต้องการดื่มดื่มนักเรียนจะใช้ภาชนะอะไรดื่มน้ำดื่ม ระหว่างแก้ว และช้อน				
	 				
2.2	เมื่อนักเรียนปวดปัสสาวะหรืออุจจาระ นักเรียนควรไปที่ห้องใดระหว่าง ห้องน้ำ และ ห้องเรียน				
	 				
ตอนที่ 3.แบบทดสอบวัดความสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ					
3.1	สัตว์ในภาพคือสัตว์ชนิดใด ทำอะไรที่ไหน?				
					
3.2	สัตว์ในภาพคือสัตว์ชนิดใด ทำอะไรที่ไหน ?				
					

**หมายเหตุ นักศึกษาต้องส่ง งานวิจัย บท1-3 เพื่อให้ประกอบการตรวจ IOC

ลงชื่อลงชื่อ.....ลงชื่อ.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นางสาวอิสริยาพร จรรยาพิทักษ์

วันเดือนปีเกิด

12 กันยายน 2530

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

69 หมู่ 9 ตำบลทองหลาง อำเภอเมืองจักราช

จังหวัดนครราชสีมา 30230

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็ก

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

องค์การบริหารส่วนตำบลทองหลาง

(ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตูม)

ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขา (การตลาด)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวจूरินทร์ อะลิธิม้ง
วันเดือนปีเกิด	23 มีนาคม 2527
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	51 หมู่ 4 ถนนเทศบาล7 ตำบลจักราช อำเภอเมืองจักราช จังหวัดนครราชสีมา 30230
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็ก
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	เทศบาลตำบลจักราช (ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลจักราช)
ประวัติการศึกษา	ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์สุขภาพ(การส่งเสริมสุขภาพเด็ก)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวรสรินทร์ เอิบพรมราช
วันเดือนปีเกิด	22 สิงหาคม 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	576 หมู่ 4 ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา โทร. 0833832480
ตำแหน่งหน้าที่ทำงานในปัจจุบัน	ผู้ดูแลเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลแซะ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา โทร.044448519
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2543 มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียน ครบุรี อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ.2550 ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการจัดการทั่วไป

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวจันทน์ศิริมงคล
วันเดือนปีเกิด	05 เมษายน 2528
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	146 หมู่ 7 ตำบลโพนทอง อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ 36000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็ก
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	องค์การบริหารส่วนตำบลโพนทอง (ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนางเม้ง)
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	โรงเรียนท่ามะปรางวิทยา
พ.ศ. 2548	เทคโนโลยีชั้นชมไทย-เยอรมันสระบุรี
พ.ศ. 2550	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี

ชื่อ-สกุล
วัน/เดือน/ปีเกิด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน

ตำแหน่งหน้าที่การงาน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน

ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2534
พ.ศ. 2552

ประวัติย่อผู้วิจัย

นางนิตา สนิทชอบ
29 ธันวาคม 2522
21 หมู่ 17 ตำบลโคกกระชาย อำเภอบรบือ
จังหวัดนครราชสีมา 30250
ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็ก
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองโบสถ์
องค์การบริหารส่วนตำบลโคกกระชาย
อำเภอบรบือ จังหวัดนครราชสีมา
โรงเรียนบ้านมาบกราด
การศึกษานอกโรงเรียนตามอัธยาศัย

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่นทานี่สปีเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านตุม

รับผิดชอบโดย

นางสาว อีสริยาพร จรรยาพิทักษ์

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย
วันจันทร์

วันอังคาร

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย
วันพุธ

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย
วันพฤหัสบดี

วันศุกร์

ภาพการทำแบบทดสอบการพัฒนาศักยภาพการพูด
คนที่ 1 เด็กชาย พงษ์พิพัฒน์ อินมะดัน

ภาพการทำแบบทดสอบการพัฒนาทักษะการพูด

คนที่ 2. เด็กชาย รพีพงศ์ จินเจือ

ภาพการทำแบบทดสอบการพัฒนาทักษะการพูด

คนที่ 3. เด็กชาย ธีรพัฒน์ พันทองกลาง

ภาพการทำแบบทดสอบการพัฒนากล้ามเนื้อมือ
คนที่ 4. เด็กหญิง ธีรวิรา แววกระโทก

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ภาพจัดกิจกรรมการเล่นิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะ
การพูดของเด็กปฐมวัย

ภาพจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะ
การพูดของเด็กปฐมวัย

ภาพจัดกิจกรรมการอ่านนิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะ
การพูดของเด็กปฐมวัย

ภาพจัดกิจกรรมการเล่นิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะ
การพูดของเด็กปฐมวัย

ภาพกิจกรรมเล่นนิทาน

ภาพกิจกรรมวัดความสามารถทักษะการพูด
ก่อนทำกิจกรรม

ภาพกิจกรรมวัดความสามารถทักษะการพูด
หลังทำกิจกรรม

ภาพการจัดกิจกรรมก่อนและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมก่อนและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

วันจันทร์

วันอังคาร

วันพุธ

วันพฤหัสบดี

ภาพการจัดกิจกรรมก่อนและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

ภาพกิจกรรมการทดสอบก่อนเล่นนิทานอีสปและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมก่อนและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

ภาพกิจกรรมการทดสอบก่อนเล่นนิทานอีสปและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมก่อนและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานอีสป

ภาพการทำแบบทดสอบการพัฒนาทักษะทางการพูด

ภาพการจัดกิจกรรมก่อนและหลังเล่นนิทานอีสป

ภาพกิจกรรมการเล่นนิทานอีสป

ภาพการทำแบบทดสอบการพัฒนาทักษะทางการพูด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2540). คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษาพุทธศักราช 2540 (อายุ 3-5 ปี). กรุงเทพฯ:โรงเรียน
พิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กณิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร. (2553). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม การแสดง
ประกอบการเล่านิทาน. ปรินญานิ พท์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯบัณฑิตวิทยาลัย มหาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา สุวรรณธาร. (2537). ความมั่นใจตนเองและความสามารถทาง ภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
ประสบการณ์ การเล่นสร้างสรรค์ที่ ครุมีปฏิสัมพันธ์ และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. อัดสำเนา.
- กุลยา ตันติผลวชีวะ. (2548, เมษายน). การเล่านิทาน. วารสารการศึกษา ปฐมวัย. 2(2): 10-19.
- _____. (2545). รูปแบบการสอนปฐมวัย. กรุงเทพฯ เอดิสันเพรสโปรดักส์
- _____. (2545). รูปแบบการสอนปฐมวัย. กรุงเทพฯ เอดิสันเพรสโปรดักส์
- _____. (2547). การจัดการเรียนสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ เอดิสัน เพรสโปรดักส์
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2543). การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จินตนา สุทธิจินดา. (2522). พัฒนาการทางภาษาตามชนิดและลำดับของคำของเด็กก่อนวัยเรียน.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- จินตนา. หมู่มิ่ง. (ม.ป.ป.). นิทานสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ ต้นอ่อน แกรมมี
- จิระภาพ บุญนิตย์; ละออ ชุตติระ; และ ศรีสมบัติ เทพกาญจนา. (2551). ภาษาพาสนุก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
วีอินพริ์.
- ณทัย ทิวไผ่งาม. (2547). นิทานเครื่องมือหลักเพื่อพัฒนาไอคิว อีคิว. (ออนไลน์). แหล่งที่มา :
http://www.dmh.go.th/sty_lib/news/view.asp?id=6147.
- ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์.(2522).การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก.กรุงเทพฯ: ภาควิชา จิตวิทยา.คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- นงเยาว์ คลีกคล้าย. (2543). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริม
ประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ.กรุงเทพฯ: ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา คชภักดี. (2530). จิตวิทยาสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- นิตยา ประพุดติกิจ. (2536). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ โรงพิมพ์การศาสนา
- นิรมล ช่างวัฒนชัย. (2541). เทคนิคการสอนศิลปะภาษาและวิทยาศาสตร์.กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์
- เนื่อน้อง สันบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการ จัดประสบการณ์ เล่านิทาน. ปรินญานิ

นิพนธ์ กต.ม. (การศึกษา ปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยบุญเชิด ภิญโญนนพงษ์. (2541). การวัด
ประเมินผลการศึกษา. ภาควิชา พื้นฐานการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
บุปผา เรืองรอง. (2551). เทคนิคการเล่านิทาน. สถาบันราชภัฏนครศรีธรรม